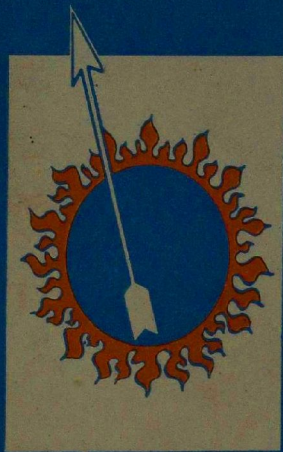

விபீஷணன் வெளியேற்றம்

கலைமாமணி
கனகாபு வெஜரீப்

கம்பராமாயணம் மந்திரப்படலம்

விபீஷணன் வெளியேற்றம்

கலைமாமணி

கவி.காழ.செரீப்

தமிழ் முழுக்கம் பதிப்பகம்

21, பச்சையப்ப செட்டித் தெரு,

எல்லிஸ் ரோடு,

சென்னை - 600 002.

முதற்பதிப்பு: ஆகஸ்ட், 1991.

உரிமை பதிவு

விலை: ரூ.6-00

டைப்செட்: மாஸ் டைப்போகிராபிக்

அச்சிட்டோர்:

நீட் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை - 600 002.

என்னுரை

இந்திய இலக்கியங்களுள் இராமாயணமும் மகாபாரதமும் இரு கண்களாகும். இவ்விரு இலக்கியங்களுக்கு நிகரான இலக்கியம் வேறு எந்த உலக மொழியிலும் இல்லை என்று அறுதியிட்டு உரைக்கலாம்.

இராமாயணம் மனித வாழ்க்கையின் அகம் புறம் இரண்டையும் அழகுற எடுத்தியம்புவதாகும். மகாபாரத காவியம் அரசியல் இராஜதந்திரத்தைச் செம்மையுறச் செவ்வனே போதிக்கும் பாரகாவியம் எனலாம். இவ்விரு இலக்கியங்களையும் ஒவ்வொரு மனிதனும் கற்றுத் தேர்தல் அவசியமாகும். இந்தக் கருத்தின் அடிப்படையில் இவ்விரு நூல்களையும் பலமுறை பயின்றவன் நான்.

பாரத காப்பியத்திலுள்ள பீஷ்ம பாத்திரத்தை எடுத்து, அவர் தியாக வாழ்வைக் குறுங்காவியமாக ஆக்கியிருக்கிறேன். கம்பராமாயணத்தைப் பல கோணங்களில் ஆய்ந்து பற்பல கட்டுரைகள் வடித்துள்ளேன். அவை நான் நடத்திய 'ஒளி', 'தமிழ் முழக்கம்', 'சாட்டை' ஆகிய ஏடுகளில் கட்டுரைகளாக வெளிவந்துள்ளன. அந்தக் கட்டுரைகளுள் ஒன்றே, 'விபீஷணன் வெளியேற்றம்' என்பதாகும். 1956 ஆம் ஆண்டுச் சாட்டை ஏட்டில் தொடராகப் பத்து இதழ்களில் இந்த விபீஷண வெளியேற்றம் வெளிவந்தது. என்னைக் 'கம்பர் கழகம்' இவ்வாண்டு நடத்துகிற விழாவில் விருது வழங்கிக் கவுரவிப்பதை முன்னிட்டுக் கம்பராமாயணம் பற்றி நான் எழுதிய இந்த ஒரு பகுதியை மட்டும் நூலாக்கித் தந்திருக்கிறேன்.

மேற்சொன்னவையன்றிச் சங்க இலக்கியங்கள் பற்றியும் மிகுந்த அளவில் விளக்கக் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளேன். அவற்றுள் சில கட்டுரைகளைத் தொகுத்துக் 'கண்ணகியின் கனவு' என்னும் பெயரில் நூலாக வெளியிட்டேன்.

சிலப்பதிகாரம் முழுமைக்கும் உரை எழுதியுள்ளேன். அது 'சாட்டை'யில் தொடர்ந்து வெளிவந்துள்ளது. அது நூலாக்கம் பெறவேண்டும். இவையெல்லாம் எனது பரபரப்பான அரசியல், கலையுலகச் செயற்பாடு ஆகியவற்றிற்கிடையிலேயும் அவ்வப்போது எழுதப்பட்டவையாகும். நல்ல இலக்கியங்களில் என்னை ஈடுபடச் செய்த இறைவனை வாழ்த்துகிறேன். மேலும் என் பணி தொடர இறையருளை வேண்டுகிறேன். இந்தச் சிறுநூலை நல்ல முறையில் அச்சிட்டுத் தந்த நீட்பிரிண்டர்ஸார்க்கும் என் அன்புக்குரிய இலக்கிய நுகர்வாளர்களுக்கும் நன்றி!

சென்னை
7-9-91

— கவி.கா.மு.ஷரீப்

என்னையே ஏவுக!

இராவணன் படைத்தலைவர்களிலே மகோதரனும் ஒருவன். பத்துக்கோடி சேனாவீரர்கட்கு அவன் அதிபன். யாளித் தேர், யானைத் தேர், கழுதைத் தேர், பேய்த் தேர் எனத் தேர்ப்படைகள் மிக்கவன் அவன். அன்னையும் சகித்துக்கொள்ள முடியாத வஞ்சனைச் செயல் புரியும் 'மாவீரன்' அவன். அவனுடைய மாயங்கள் சொல்லில் அடங்காதனவாகும். தளபதியை அடுத்து அவன் பேச எழுந்தான். மலைகள் எனத் தோள்கள் படைத்த அவன் கண்கள் தீத்துண்டங்களென ஜொலிக்க சபையை ஒரு முறை முற்றும் நோக்கினான்! பிறகு, "தளபதி சொல்லிய முடிவே என்னுடைய முடிவுமாகும்; மன்னா, கேள்" என்று தன் பேச்சை தொடங்கினான்.

'குரங்கைத் தொடர்ந்து சென்று அக்குரங்கை ஏவிய மனிதரைக் கொன்றொழிப்பதே கொற்ற'மென்று தளபதி நவின்றார். அதுவே முறை. அந்தச் செயலைச் செய்ய என்னை மட்டுமே ஏவுவாயாக. நமது இலங்கை மாநகரையழித்த குரங்கையும் அதன் கூட்டத்தையும் அடியுடன் நாசமாக்கி, அக்குரங்கை ஏவிய மனிதரின் உயிரையும் குடித்துப் பகை முடித்து வருகிறேன். இதைச் செய்வதை விடுத்து நமக்குப் பெரும் இடுக்கண் வந்துவிட்டதென நீ இயம்புவது சரியல்ல!

இடுக்கினியம்புவ தென்னை யீண்டெனை
விடுக்குவை யாமெனிற் குரங்கை வேறுத்து
ஒடுக்கரு மனிதரை யுயிருண் டன்பகை
முடிக்குவன் யானென முடியக் கூறினான்

மண்ணுலகிலும் சரி, விண்ணுலகிலும் சரி, வேறு எந்த உலகானாலும் சரி, உன் வலிமைக்கு அடங்காமல் தப்பியவர்கள் யார்? அப்படி இருக்க, அத்தகைய

மாவீரனான நீயா இந்த மனிதருக்கு அஞ்சி மந்திராலோசனை நடத்துவது? குரங்கு வந்தது, கொடிநகர் அழித்தது என்று கலங்குவது? சபை கூட்டி யாது செய்யலாம் என்று எங்களிடம் ஆலோசனை கேட்குமளவிற்கு நமது எதிரிகள் பராக்கிரம சாலிகளல்லவே!

மண்ணிலும் வானினு மற்று முற்றுநின்
கண்ணினில் நீங்கினர் யாவர் கண்டவர்
நண்ணரும் வலத்தினர் நண்ணி னாயக
எண்ணுவ திவர்திறத் தெண்ண லாகுமோ?

கைலையங்கிரியை வான் முட்டும்படியாகத்
தூக்கியவன் நீ. உன் புய வலியை ஒரு சிறு குச்சியின்மீது
வீற்றிருக்கும் குரங்கின் வீரத்தினும் தாழ்ந்ததாக நீ
கருதுவதா? இதை யார் நம்புவது? நாங்கள் கேட்டிருக்க
நீயே உன் ஆற்றலைக் குறைவுபடுத்திப் பேசிக்காட்ட
எண்ணினாய் போலும்!

வெள்ளியங் கிரியனை விடையின் பாகனோடு
அள்ளிவிண் தொடவெடுத்த தார்த்த வாற்றலாய்
கள்ளியி லிருந்துறை குரங்கின் தோள்வலிக்கு
எள்ளுதி போலும்நின் புயத்தை யெம்மொடும்.

எத்தகையோர் உயிரையும் பிடிக்க அஞ்சாத வலிமை
மிக்க எமன்கூட உன்னைக் கண்டால் தன்னுயிரைப் பற்ற
வந்த எமன் என எண்ணி அஞ்சி நடுங்குகிறான். நீ இட்ட
வேலையை முதல் வேலையாகச் செய்து முடிக்கும்
தன்மை பெற்றொழுகுகிறான்! இதைவிட ஏற்றம் என்ன
இருக்கிறது?

ஏற்றமென் பிறிதினி யெவர்க்கு யின்னுயிர்
மாற்றுரு முறைமைசால் வலிமையின் மாண்பமை
கூற்றும்நீ தன்னுயிர் கொள்ளுங் கூற்றெனத்
தோற்றுநின் னேவல்தன் தலையில் குடுமால்!

யாவருக்கும் இறைவர்களென விளங்கும்
 மும்மூர்த்திகளையும் ஒடுங்கச்செய்த வலிமை
 படைத்தவனே, தேவர் அஞ்சி நடுநடுங்க, அசுரர்களும்
 உனக்கு அடங்கி நடக்க ஈடில்லா வீரனாய்
 விளங்குபவனே, கவலையை விடு. தளபதி நவின்ற
 மார்க்கமே நன்மார்க்கம். எனவே, குரங்கினை வேரறுக்க
 அதை ஏவியோரை அழித்துப் பகை முடிக்க என்னைக்
 குரங்கின் பின் செல்லப் பணிப்பாயாக'' எனப்
 பகர்ந்தமர்ந்தான் மகோதரன். அவனைப் பின்பற்றி
 வச்சிரதந்தன், துன்முகன், மகாபார்கவன், பிசாசன், சூரிய
 சத்துரு, யஜ்ஞஹா, தூமிராட்சன், மற்றும் பலர் பேசினர்.
 அதன் பிறகு கும்பகர்ணன் பேசுவெழுந்தான். அவன் கூறிய
 அறவுரைகள் அறிஞர்களும் மெச்சக்கூடியனவாகும்.
 ஆனால், அவன் கூற்றையும் இராவணன்
 அலட்சியப்படுத்தியதுதான் விந்தை!

அண்ணனும் தம்பியும்!

கும்பகர்ணனும், விபீஷணனும், இராவணனின் தம்பியராவர். இவர்களில் கும்பகர்ணனை இராவணனுக்கு நல்ல தம்பியென்றும், விபீஷணனைப் பொல்லாத் தம்பியென்றும் இராவணன் சார்புடையோர் நவில்வர். இதற்குக் காரணம் தன் தமயனுடனேயே கடைசிவரை இருந்தான் கும்பகர்ணன் என்பதும், இராவணனுடைய விரோதியான இராமனுடன் விபீஷணன் சேர்ந்துகொண்டான் என்பதுமேயாகும். மற்றபடி இராவணன் செய்கையை - சீதையைக் கவர்ந்து வந்து தனக்கு ஆசை நாயகியாக ஆக்கிக்கொள்ள இராவணன் எண்ணியதை - கும்பகர்ணன், விபீஷணன் ஆகிய இருவருமே ஒப்பவில்லை என்பது தெளிவான விஷயம். எனவே, இராவணன் கருத்திற்குக் கும்பகர்ணனும், விபீஷணனும் பொல்லாத் தம்பிகளே! உலகம் பழிக்கும் வினையை மேற்கொண்ட இராவணனுடன் இருந்து தானும் பழியை ஏற்க ஒப்பாது வெளியேறினான் விபீஷணன். தவறு செய்தாலும் அண்ணன் அண்ணனே என உடனிருந்து பழியின்பாற்பட்டு மாண்டழிந்தான் கும்பகர்ணன். ஆனால், உலகம் கும்பகர்ணனை "அடாத செயலுக்கு உடன் போனவன்" என்று குறை சொல்வதைப் போல, "அண்ணனை ஆபத்துக் காலத்தில் விட்டுச் சென்றவன்" என்று விபீஷணனையும் குறையாகப் பேசத்தான் செய்கிறது! இதற்குக் காரணம் தீயோனுக்குச் சகோதரர்களாக இருவரும் பிறந்த குற்றமே! இதைத்தவிர இராவணன் செய்கையை இருவருமே தவறு என்று வன்மையாகக் கண்டித்தனர்.

இராவணன் செய்கையைக் கண்டித்தாலும், சீதையை இனி விட்டுப் பயனில்லை என்றவன், சும்பகர்ணன். "சீதையை இராமரிடம் ஒப்புவிப்பது மட்டும் போதாது, இராமரிடம் நாம் மன்னிப்பும் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும். இல்லை என்றால் குலத்தாரோடு நாம் அழிவது திண்ணம்" என்றான் விபீஷணன். இராவணனுக்கு எது பிடிக்கும் என்பது தெரிந்த கதை. இதோ சும்பகர்ணன் வருகிறான்.

தனக்கு முன்பு பேசியோரின் உரைகளையெல்லாம் பொறுமையோடு கேட்டுக்கொண்டிருந்தான் சும்பகர்ணன். குரங்கைக் கொல்ல வேண்டும் என்றும், இராமன் எம்மாத்திரம் என்றும், இராவணன் வலியவென்றும், அவனை யாராலும் வெல்ல முடியாதென்றும் அவர்கள் பேசியதைக் கேட்கக் கேட்கக் கோபமே மேலிட்டது, சும்பகர்ணனுக்கு; எனவே, "செய்யத்தக்க வினை இன்னதென அறியாதவர்களே, அமருக" எனக் கூறி எழுந்தான்; அண்ணன் அருகில் சென்றான். "என்னுரை கேட்குமுன், நான் உனது தம்பி, உனக்கு நல்லதைச் செய்யவே நாடுபவன் என்பதை மனத்தில் பதித்துக் கொள். உனக்கு இதமான சில சொல்வேன்" என்று கூறித் தன் பேச்சைத் தொடங்கினான்.

வெம்பிக லரக்கரை விலக்கி வினைதேரா
நம்பிய ரிருக்கவென நாயகனை முன்னா
எம்பியென கிற்கிலுரை செய்வலித மென்னாக்
சும்பகரு ணப்பெயரி னானிவை குறித்தான்.

"அண்ணா, நீ பிரமதேவனைத் தலைவனாகக் கொண்ட நமது குலத்திலே ஒப்பற்றவனாய்க் கீர்த்தியுடன் விளங்குகிறாய்! ஆயிரம் பிரிவுகளைக் கொண்ட மிகப் பெரிய சாமவேதத்தை முற்றிலும் கற்றுணர்ந்தவனாக விளங்குகிறாய். எனவே, உனக்குத் தெரியாதது

எதுவுமில்லை. ஆனாலும் சொல்கிறேன். தீயினுடைய செம்மையை மோகித்து அதைத் தழுவ நினைப்பது அழிவை வலிந்து தேடிக்கொள்வதாகும். சீதை நெருப்புக்கொப்பானவள். அவள்மீது அவாவுற்றுக் கவர்ந்து வந்துவிட்டாய். நீயாக இதைச் செய்யவில்லை. விதியின் வலியே உன்னை இத்தகாத செயலில் ஈடுபட வைத்திருக்கிறது. சீதையை நீ இங்கு வைத்திருக்கும்வரையில் இதுமட்டுமல்ல, இன்னும் எத்தனையோ கெடுதல்கள் நேரும் என்பதை நீ உணர்வாயாக!

நீயான் முதற்குல முதற்கொருவ னின்றாய்
ஆயிர மறைப்பொரு ளுணர்ந்தறி வமைந்தாய்
தீவினை நயப்புறுதல் செய்வினை தெரிந்தாய்
ஏயின வுறத்தகைய வித்துணைய வேயோ.

அழகிய இலங்காபுரி தீயுண்ண அழிந்ததே என வருந்துகிராய். உனது அரசியல்முறை பழிப்பிற்கிடமாயிற்று என்று பகருகிராய்! ஆனால், உன்னை ஒன்று கேட்கிறேன். இது எதனால் நேர்ந்ததென எண்ணிப் பார்த்தாயா? வேறு ஒருவன் மனைவியைச் சிறைப்பிடித்து வந்த உனது செயல் நல்லதா? நீ செய்திருக்கின்ற பழிச்செயலினும் பழிப்புடைய செயல் வேறு எதுவுமே இல்லை. அடாது செய்யின் படாது படத்தானே நேரும்?

ஓவிய மமைந்தநகர் தீயுண வுளைந்தாய்
கோவிய லழிந்ததென வேறொரு குலத்தான்
தேவியை நயந்துசிறை வைத்தசெயல் நன்றோ
பாவிய ருறும்பழி யிதிற்பழியு முண்டோ.

உனது மனைவிமார்கள் புன்னகை பூத்த முகத்தினோடு உன்னை வரவேற்க வழிமேல் விழிவைத்துக் காத்திருக்கும் போது, உன்னை விரும்பாத

சீதையின் பொன்னடியில் போய்விழுந்து கெஞ்சுகின்றாய்!
உயர்ந்த நகர் அழிந்துபட்டதென்றும், அதனால்
அவமானம் நேர்ந்துவிட்டதாகவும் சொல்லித் துக்கிக்கும்
தமயனே, இன்னொருவன் மனையாள் பாதத்தில்
பணியும் செயலால் மட்டும் உனது மானமும் கௌரவமும்
நிலைத்திருக்கின்றனவென்றோ நீ எண்ணுகிறாய்?

நன்னக ரழிந்ததென நாணினை நயத்தால்
உன்னுயி ரெனத்தகைய தேவியர்க ளுன்மேல்
ஒண்ணகை தரத்தர வொருத்தன்மனை யுற்றாள்
பொன்னடி தொழ்த்தொழ மறுத்தல் புகழ்போலாம்!

நீ கற்று உணர்ந்திருக்கும் வேத நெறிகளுக்கு மாறாக
என்று நீ மற்றொருவன் மனைவியைக் கவர்ந்து வந்து
சிறைவைத்தாயோ அன்றே நம் குலப்பெருமை
அழிந்துவிட்டது. புன்மைச் செயல் புரிந்த பிறகும்
புகழ்பட வாழ விழைவது அறிவுடைமையாகுமா?
கிட்டுமா அந்த வாழ்வு?

என்றொருவ னில்லுறை தவத்தியை யிரங்காய்
வன்றொழிலி னாய்மறை துறந்துசிறை வைத்தாய்
அன்றொழிவ தாயின வரக்கர் புகழைய
புன்றொழிலி னாரிசை பொறுத்தல்புல மைத்தோ.

குற்றமற்ற சீதையைக் கொண்டுவந்து
சிறைப்படுத்திய குற்றத்தை நாம் செய்திருக்கிறோம்.
ஆனால், குற்றமற்ற புகழையே விரும்புகிறோம்! நம்
மனத்தில் உறைவதோகாமம். நாம் விரும்புவதோ மானம்.
நாம் பேசுவதோ வீரம்! அஞ்சுவதோ சிற்றுருவமைந்த
மானிடரை! என்னே, நமது பெருமை! அண்ணா,
எண்ணிப் பார்த்தனையா?

ஆசில்பர தாரமவை யஞ்சிறை யடைப்பேம்
மாசில்புகழ் காதலுறு வேம்வளமை கூரப்
பேசுவது மானமிடை பேணுவது காமம்
கூசுவது மானிடரை நன்றுநம கொற்றம்

நீ சிறந்தோர்கள் செய்யக்கூடிய செயலைச் செய்ய வில்லை. நமது குலத்திற்குச் சிறுமை தரும் செயலைச் செய்திருக்கிறாய்! இவ்வளவு நடந்து முடிந்த பிறகு நாம் சீதையை விட்டு விட்டாலும் அது நமக்குச் சிறுமை தருவதேயாகும். ஏனென்றால் இராவணன் கோழை, மனிதருக்கஞ்சி, பற்றிய - பெண்ணை விட்டுவிட்டானென்றே உலகம் கூறும். சீதையை விட மறுத்து அரும்போர் வேண்டி அதிலே நாமனைவரும் பட்டு மடிந்தால்தான் ஒருவகையிலாவது நமது மானம் மிஞ்சும். அதாவது, நாம் கெட்டவர்களெனப் பெயர் பெற்றாலும் வீரமில்லாக் கோழைகளென்ற பழியிலிருந்தாவது மீள்வோம்.

சிட்டர்செயல் செய்திலை குலச்சிறுமை செய்தாய்
மட்டவிழ் மலர்க்குழலி னாளையினி மன்னா
விட்டிடுது மேலெளிய மாதுமவர் வெல்லப்
பட்டிடுது மேலதுவு நன்றுபழி யன்றால்

இராமன் வலிமையை நாம் எளிதாக எண்ணக்கூடாது. தனியொருவனாகப் பராக்ரமசாலியான கரனையும் அவனது படை வீரர் பதினாலாயிரவரையும் கொன்றவன் அவன். அவன் அத்துடன் நிற்கப்போகிறவனுமல்ல. நிச்சயம் நம்மீது படைகொண்டு வருவான். எனவே, நாம் இப்பொழுது செய்யக்கூடியது நாம் நமது வலிமையைக் காட்டவேண்டியதே. இதைத் தவிர வேறு மார்க்கமே இல்லை!

மரன்படர் வனத்தொருவ னேசிலை வலத்தால்
கரன்படை படுத்தவனை வென்றுகளை கட்டால்
நிரம்பிடுவ தன்றதுவும் நின்றதினி நம்பால்
உரம்படுவ தேயிதனின் மேலுறுதி யுண்டோ?

வெற்றி பெறுவது இராமனேயானாலும் நாம்

உடனடியாகச் சென்று தாக்குவதன் மூலம் வெற்றியை நமது பக்கமாகத் திருப்பப் பார்க்கலாம். காலம் கடந்தால் அவர்கள் தேவர்களின் உதவியோடு மட்டுமல்ல, மற்ற எல்லா உலகத்தாரின் உதவியோடும் நம்மைத் தாக்க வருவர். எனவே, அவர்கள் தங்களின் படைபலத்தைப் பெருக்கிக்கொள்ளும் முன்னம் கடலைத் தாண்டிச் சென்று நாம் அவர்களையும் அவர்கட்கு உதவியாக இருக்கும் வானரசேனைகளையும் அழித்தொழிக்க வேண்டும்.

ஊறுபடை யூறுவதன் முன்னமொரு நாளே
ஏறுகட லேறிநரர் வானரரை யெல்லாம்
வேறுபெய ராதவகை வேரொடு மடங்க
நூறுவது வேகரும் மென்பது நவின்றான்.

கும்பகர்ணனின் சொல்லிலே கடுமை இருந்தாலும் அது இராவணனுக்குப் பிடித்திருந்தது. ஏனென்றால், அவன் இராவணன் செய்தது தவறு என்று சொன்னாலும் சீதையை விட்டிடக்கூடாதென்றானல்லவா? ஆகவே, அவன் வார்த்தை இராவணனுக்கு இனிப்பாகப் பட்டது. எனவே, 'எழுக படை!' என உத்தரவிட்டான்.

நன்றுரை செய்தாய் குமர நானிது நினைந்தேன்
ஒன்றுமினி யாய்தல்பழு தொன்னலரை யெல்லாம்
கொன்றுபெயர் வேம்நமர் கொடிப்படையை யெல்லாம்
இன்றெழுத னன்றென விராவண னிசைத்தான்.

இராவணனின் ஆர்வமிக்க அவ்வுரையை அவன் மைந்தன் இந்திரஜித்து மறுத்துரைத்தான்.

தோ இளைஞன் செப்பியது!

இந்திரஜித்து எழுந்தான். அவனை அனைவரும் நோக்கினர். இளைஞர்களின் ஏறு இந்திரஜித்து. அவன் பேச்சில் வீரமும் கவர்ச்சியும் மிகுந்திருக்கும் என்பதில் ஐயமுண்டோ? தந்தையும் மற்றவரும் கேட்டிருக்க அவன் புகன்றான்.

“சிவபெருமான் அருளித்தந்த போர்க்கருவிகளையும், பிரம்மதேவன் கொடுத்த பாசங்களையும் பெற்ற பெரும் வீரர் பலர் உன்னிடத்தில் இருக்க, அடியேனுமிருக்க, தந்தையே, நீ படை கொண்டு சென்று இம்மானுடரைத் தாக்கி வெல்ல வேண்டுமென்பது அவசியமா?

“மூன்றுலகையும் தனது சினத்தீயால் அழித்துக் காட்டிய சிவபெருமான் போன்ற வலிமை மிக்கோர் வந்தாலும் நான் தனியேனாகவே நின்று எதிர்த்து அழித்துக் காட்டுவேன். அப்படிச் செய்யாவிட்டால், வீரத்தில் சிறந்த இராவணனுக்குப் பிறந்தவன் நான் என்று சொல்லிக்கொள்வதிலே அர்த்தமில்லை. ‘இந்திரஜித்து என் மகன்’ என்று நீயும் பெருமைபடக் கூறிக்கொள்வதில் எவ்விதப் பொருளுமில்லை!

முற்றுமுள தாமுலக மூன்றுமெதிர் தோன்றிச்
செற்றுமுத லாரொடு செறுத்ததொர் திறத்தும்
வெற்றியுன தாகவிளை யாதொழியி னெண்ணைப்
பெற்றுமிலை யான்நெறிப் பிறந்துமில னென்றான்

“குரங்குக் கூட்டம் அழிந்துபடவும், உலகம் பெரும் போர்க்களமாகவும், ‘சீதை விதவையாக ஆதரவற்றவளாக ஆகிவிட்டாளே’ என்று உலகத்தார்

அனுதாபப்படும்படியான நிலைமையை உண்டாக்கவும் அந்த இராமலட்சுமணர்களைக் கொன்று அவர்களின் சிரங்களைக் கொண்டுவருவேன் பார்!

குரங்குபட மேதினி குறைத்தலை நடப்போர்
அரங்குபட மானுட ரலந்தலை படப்பார்
இரங்குபடர் சீதைபட இன்றிருவர் நின்றார்
சிரங்குவ டெனக்கொணாதல் காணுதி சினத்தோய்!

“பயம் நேர்ந்த காலத்து முகச்சதையினிடத்தே சுருக்கம் தோன்ற, பற்களைத் தெரியக்காட்டி சத்தமிட்டவாறு ஓடுகின்ற குரங்களை என் வாளாயுதத்தின் வலிமையால் நான் வென்றுவரக் காண்பாய். இது உறுதி! மேலும்,

ரத, கஜ, துரக, பதாதிகளென்று சொல்லப்படும் தேர்ப்படை, யானைப்படை, குதிரைப்படை, காலாள் படைபோன்றவைகளில் எந்த ஒரு படைத்துணையும் இராமலட்சுமணர்களுக்கு இல்லை. சிறந்த தவ வலிமை பெற்றுயர்ந்தவர்களல்ல அவர்கள். வளைந்த கூனல் முதுகினையுடைய குரங்குப் படையினைக் கொண்டவர்கள். அவர்கள் வலிமையைப் பெரிதாகக் கருதி, நீ படை நடத்திச் செல்வது நமது ஆண்மைக்கு இழுக்காகும்.

யானையிலர் தேர்புரவி யாதுயில ரேவுந்
தானையிலர் நின்றதவ மொன்றுயிலர் தாமோ
கூனன்முது கின்சிறு குரங்குகொடு வெல்வார்
ஆனவரு மானுடர்நம் மாண்மையழ கன்றோ?

“எனவே, என்னை யனுப்பு. கடலும், வானும், நிலமும், காற்றும் ஏக காலத்தில் நிலைபெயர்ந்தால் எத்தகைய அழிவு உலகத்திற்கேற்படுமோ அத்தகைய அழிவை நமது எதிரிகளுக்கு உண்டாக்கி வெற்றியோடு மீண்டு வருகிறேன். நிச்சயமாக வெற்றியல்லாமல்

மீண்டு வரவே மாட்டேன்.”

நீரும்நில னும்நெடிய காலும்நிமிர் வானும்
பேருலகில் யாவுமொரு நாள்புடை பெயர்ந்தே
யாருமொழி யாமைநரர் வானரரை யெல்லாம்
வேருமொழி யாதவகை வென்றலது மீளேன்

இவ்வாறு ஆவேசத்துடன் கூறித் தன்னையே
படைகொண்டு செல்ல ஏவுப்படி இந்திரஜித்து
இராவணனிடம் வேண்டினான்.

உடனே, ஆர்ப்பாட்டம் எதுவுமின்றி அறிஞன்
விபீஷணன் எழுந்து நின்றான். அவன் உள்ளத்திலே
சினத்தீ கொழுந்துவிட்டெரிந்தது. உதட்டைக் கடித்து
அதை அடக்கிக்கொண்டான். தீவினைகளையெல்லாம்
வெல்லும் திறனுடைய தத்துவ ஞானிகளைவிடத் தீர்க்க
தரிசன முடையவன் விபீஷணன். எனவே, தனக்கு முன்பு
பேசியோர்கள் கருத்துகளை ஆராய்ந்தும் எதிர்கால
விளைவுகளை எண்ணியும் கூறுவதாக இருந்தது அவன்
உரை.

என்றடி யிறைஞ்சின னெழுந்துவிடை யீமோ
வன்றிறலி னாயெனலும் வாளெயிறு வாயில்
தின்றனன் முனிந்துநனி தீவினையை யெல்லாம்
வென்றவரி னன்றுணரும் வீடணன் விளம்பும்

முதலில் விபீஷணன் இந்திரஜித்தைப் பார்த்துப்
பேசினான். “ஆர்வத்தால், நாம் செய்யத் தகுந்தது எது
என்பதைப்பற்றிச் சிந்திக்காமல், நுண்ணிய அறிவுடைய
நூலுணர்வு பெற்ற பெரியோனைப்போல் பேசிய
சிறுவனே, நீ அனுபவமில்லாதவன். காலத்தால் வரும்
வினை இன்னதென்றறியும் தேர்ச்சியில்லாதவன். நீயா
எதிர்கால விளைவுபற்றி முடிவு கூறுவது? உன்
முடிவுப்படி நடந்தால் யாது நேரும் என்பது உனக்குத்
தெரிந்திருக்க நியாயமில்லையே!

நூலினா னுணங்கிய வறிவு நோக்கினை
போலுமா லுறுபொருள் புகலும் பூட்சியோய்!
காலமேல் விளைபொரு ளுணருங் கறபிலாப்
பாலனீ யினையன பகரற் பாலையோ!

“சிந்தனைத் திறனற்ற கண்ணிலான் ஒருவன்
எழுதுகோல் கைப்பற்றிச் சித்திரத்தைத் திருத்த முயன்றது
போன்று. அனுபவமுடைய முதியவர்களும்,
தகுதியுடைய பெரியவர்களும் விவைவல்லுநர்களும்
ஆலோசனை சொல்லத்தக்க அமைச்சரும் சூழ்ந்துள்ள
இச்சபையில் இளைஞனான நீ பேசுவது முறைமைதானா
என்பதை எண்ணிப்பாராது பேசிவிட்டாய்!

கருத்திலான் கண்ணிலான் ஒருவன் கைக்கொடு
திருத்துவான் சித்திர மனைய செப்புவாய்
விருத்தமே தகையவர் வினைஞர் மந்திரத்து
இருத்தியோ இளமையான் முறைமை யெண்ணிலாய்!

“எந்தக் காரியத்தையும் முறைமையுடன் தொடங்கும்
களங்கமற்றவர்களேயல்லாது, தீமையே பயப்பவர்கள்
கூட, தீமை செய்வதையும் முறையோடு செய்து
உயர்ந்தவர்களாக ஆகி இருக்கிறார்கள் என்பது
பொய்க்கூற்றா, வஞ்சனைச் சொல்லா? அல்லது
வல்லமை விளங்கக் கூறப்படுவதா?

“அறத்திற்கே அன்புசார் பென்பர் அறியார்
மறத்திற்கும் அஃதே துணை”

என்பதனை அறிய மாட்டாதவன் நீ!

தூயவர் முறைமையே தொடங்குந் தொன்மைய
ராயவர் நிற்கமற் றவுண ராதியாந்
தீயவர் முறைமையாற் றேவ ராயாது
மாயமோ வஞ்சமோ வன்மை யேகொலோ.

“அசுரர்கள் அறத்தின் தன்மையிலிருந்து விலகிய
செயலிலீடுபட்டுத் தேவர்களை வென்றதும் உண்டு.

ஆனால், அந்த வெற்றி அசுரர்கள் அறந்தவறா வகையில் இயற்றிய தவத்தினைக் கண்டு ("இவனுக்கு வரமளிப்பது தவறு என்ற கருத்தில் அறத்தை மறக்கும் பழிச்செயலில் ஈடுபடாமல்,) அறவழியொழிகிய தேவர்கள் அளித்த வரத்தின் துணையாலேதான் பெற்றனர் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது!

அறந்துறந் தமரரை? வென்ற வாண்டொழில்
திறந்தெரிந் திடனது தானுஞ் செய்தவம்
நிறந்திறம் பாவகை யியற்றும் நீதியால்
மறந்துறந் தவர்தரும் வரத்தின் வன்மையால்!

"இதுவரையில் தேவர்களை வென்றோம் என்று சொல்பவர்கள் மூவுலகையும் ஆண்டதன்னியில் மும்மூர்த்திகளையும் அழித்துவிட்டு இவர்கள் தாமே மும்மூர்த்திகள் ஆனதில்லையே? மூவுலகத்தையும் வென்று ஆண்டவர்களும் வீழ்ந்துபட்டனரல்லவா? எனவே, தேவர்களை, நீதிமாண்களை நிரந்தரமாக வென்றவர்கள் இதுவரையிலும் தேர்ன்றவே இல்லை! ஏன்? தர்மத்தின்பால் நின்று யாரும் தேவர்களை எதிர்க்கவில்லை என்பதுதான் இதற்குப் பதில்!

மூவரை வென்றுமூன் றுலகு முற்றுறக்
காவலி னின்றுதங் களிப்புக் கைம்மிக
வீவது முடிவென வீந்த தல்லது
தேவரை வென்றவர் யாவர் தீமையோர்!

"தீமையை வென்று நன்மையடைந்தவர்களின் தொகையை எண்ணிச் சொல்வது இயலாத காரியமாகும். தேவரினும் சரி, முனிவரினும் சரி, மற்றும் யாவரினும் சரி, தீவினை நயந்து உயர்ந்தவர்கள் என்று சொல்வதற்கு ஓருவர்கூடக் கிடையாது!

வினைகளை வென்றுமேல் வீடு கண்டவர்
எனைவரென் றியம்புகே னவர்த மீகையான்
முனைவரு மமரரு முன்னும் பின்னரும்
அனையவர் திறத்துள் யாவ ராற்றினார்!

எனவே, பண்பாடின்றி, சிறுவனாகிய நீ முதியோர் பலர் நிறைந்த இச்சபையினிடத்தே நின்று வீரமென்று கருதி, கூடாவொழுக்கம் புரியும்படி நீ தூண்டிவிடுவது சிறுமையை யுண்டாக்கும் என்பதை உணர்வாயாக.”

இப்படிச் கூறிய விபீஷணனை இளமை தடுத்து நிறுத்திற்று! ஆம். இந்நிரஜித்து விபீஷணன் கருத்துக்கு எதிர் உரை புலவெழுலானான்.

அறிஞன் விபீஷணனின் அறவுரை!

நீமை பயந்து நயம்பட வாழ்ந்தார் யாருமிலை
என்ற நீதியை எடுத்தோடு, உணர்த்தி,
அறியாப்பிள்ளைத்தனமாகப் பேசிய இந்திரஜித்தைக்
கண்டித்துப் பின் அண்ணனாகிய இராவணனைப் பார்த்து
விபீஷணன் பேசலாவான்.

“நான் இப்படிப் பேசுவதைக் கண்டு நீ
ஆச்சரியப்படலாம். எனக்கு உன்னைத் தவிர வேறு
சுற்றத்தார் யாருமில்லை. என்னையின்றெடுத்த தாய்,
போற்றி வளர்த்த தந்தை, நல்ல முறையில் ஆதரவு
காட்டும் அண்ணன், நான் வணங்கும்படியான தெய்வம்
மற்றும் எல்லாமும் நீயாகவே இருக்கிறாய்! அதனால்தான்
உனது வீழ்ச்சியை எண்ணிப் பார்க்கக்கூட என் மனம்
அஞ்சுகிறது! எவ்வளவு பெரிய பதவியை நீ
இழக்கப்போகிறாய்! இந்திர பதவி போன்ற பெரும்
வாழ்வையன்றோ நீ இழந்துபடவிருக்கிறாய்!
அதனால்தான் நீ யாது கருதினும் சரியே, நாம்
சொல்லவேண்டியதைச் சொல்லிவிடுவது என்னும்
முடிவில் கூறுகிறேன்.

எந்தைநீ யாயுநீ யெம்மு னீதவம்
வந்தனைத் தெய்வம்நீ மற்று முற்றநீ
இந்திரப் பெரும்பத யிழக்கின் றாயென
நொந்தன னாதலின் நுவல்வ தாயினேன்

“என்னுடைய சொல், கற்றறிந்து கூறுவதாக இல்லை
என்றாலும் சரி, இப்பொழுது நமக்குத் தேவையானது எது
என்று பொருளுணர்ந்து கூறப்படுவதாக
அல்லாதிருந்தாலும், ராஜதந்திர ஞானமற்றதாகத்
தோன்றினாலும் தயவுசெய்து முழுமையும் கேட்டதன்

பிறகு என்னைக் கோபிக்க வேண்டுகிறேன்.

கற்றறு மாட்சியென் கண்ணின் நாயினும்
உற்றுறு பொருள்தெரிந் துணர்த லோயினும்
சொற்றுறு சூழ்ச்சியின் றுணிவு சோரினும்
முற்றுறக் கேட்டபின் முனிதி மொய்ப்பினோய்

“இலங்கை மாநகர் அழிந்ததும், உனது அரசாட்சி ஒரு குரங்கையடக்கும் திறனற்றுப் போனதும், எதனால் என்று யோசித்துப் பார்த்தால், உனது அழகிய நகரைத் தீயிட்டழித்தது சீதையென்னும் உலக மாதாவின் கற்புத் தீயேயொழிய ஒரு சிறு குரங்கு கொழுவிய சினத்தீயல்ல என்பது தெரியவரும். அதை உணராது நாம் பல நாள் கூடி, பலபடப் பேசினும் பயன் என்ன?

கோநகர் முழுவதும் நினது கொற்றமும்
சானகி யெனும்பெய ருலகின் றம்மனை
யானவள் கற்பினால் வெந்த தல்லதுஓர்
வானரஞ் கட்டதென் றுணர்தல் மாட்சியோ

“உலகத்தில் உயர்ந்த கீர்த்தியும் நல்வாழ்வும் செல்வாக்கும் ஒருவனுக்கு இழந்துபடுகிறதென்றால், ஒன்று அது பெண்ணினால் நேர்ந்திருக்கும். அல்லது மண்பொருட்டு அந்த அழிவு அவனைச் சூழ்ந்திருக்கும். வேறு தீமைகளால் பெரும் அழிவு நேர்வதில்லை. இந்த விஷயத்தைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தில் ஓர்ந்து சிந்தித்துப் பார்த்தால் புரிந்துகொள்ளமுடியும்.

எண்பொருட் டொன்றின் நெவரு மெண்ணினால்
விண்பொருட் டொன்றிய வுயர்வு மீட்சியும்
பெண்பொருட் டன்றியும் பிறிதுண் டாமெனின்
மண்பொருட் டன்றியும் வரவும் வல்லதோ

பெருங்கடலால் சூழப்பட்ட இலங்கையும் அதை ஆள்பவரான இராவணனும் ஒரு மானிடப் பெண்ணால் அழிந்துபடுவர் என்றுள்ள சாபம் இன்றுவரையிலும்

தீர்ந்துவிட்டதோவெனில் இன்னும் தீரவில்லையாதலால், அதன் ஆரம்பமே இன்று நம்மைப்பற்றியிருக்கிறதென்றே நாம் கொள்ளவேண்டும்.

மீனுடை நெடுங்கட லிலங்கை வேந்தென்பான்
தானுடை நெடுந்தவம் தீளர்ந்து சாய்வதோர்
மானுட மடந்தையா லென்னும் வாய்மொழி
தேனுடை யலங்கலா யின்று தீர்ந்ததோ

நீ நெடுந்தவம் செய்து இறைவனிடத்திலே அரிய வரம் பெற்ற அந்த நாளில் மனிதரைப் பொருட்படுத்தாது அவர்களாலும் அழிவு நேரா வரம் பெற்றுக்கொள்ளாது விடுத்தனை. நீ யாரை முன்பு அலட்சியமாகக் கருதினாயோ அவர்கள் இன்று பெரும் விரோதிகளாக வந்திருக்கின்றனர். வியப்பென்ன இதிலே? நாம் யாரையும் அலட்சியம் பண்ணக்கூடாது என்ற பண்பாட்டை ஆரம்பத்திலேயே விட்டுவிட்டோம். அதனால் அழிவை நோக்கி இன்று சென்றுகொண்டிருக்கிறோம். அன்று யோசித்துச் செய்திருக்கவேண்டியதை இன்று சபை கூடித் தப்பு வழியில் ஆலோசனை நடத்திப் பயன் என்ன?

ஏறிய நெடுந்தவ மிழைத்த வெல்லைநாள்
ஆறிய பெருங்குணத் தறிவ னாணையால்
கூறிய மனிசர்பாற் கொற்றங் கொள்ளலை
வேறினி யவர்வயின் வென்றி யாவதோ

“மனிதனால் நீ தோல்வியடையக்கூடியவனே என்பதற்கு, முன்பு நடந்துள்ள ஒரு சம்பவத்தை உன் நினைவிற்குக் கொண்டுவா ஆசைப்படுகிறேன். நீ தனியொருவனாகவே ஏழுலகங்களையும் வென்றிருக்கிறாய்! ஆனால், அதே சமயத்தில் கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் என்ற மானுடனிடத்தில் உன் வீரப் பிரதாபம் செல்லவில்லை. தோல்வியே அடைந்துள்ளாய்.

இது எதனால்? கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் மனிதன்
என்பதனால்ன்றோ?

ஏயது பிறிதுணர்ந் தியம்ப வேண்டுமோ
நீயொரு தனியுல கேழும் நீந்தினாய்
ஆயிரந் தோளவற்றகாற்றால் தோற்றனை
மேயினை யாமெனின் விளம்ப வேண்டுமோ

“வானமுட்ட வளர்ந்த மாமலையை எடுத்த
வல்லமை படைத்த மன்னவ! உனக்கு நந்தி தந்த சாபம்
நினைவிருக்கிறதா? குரங்கினால உன் கொற்றமழியும்
என்ற அந்தச் சாபத்தின் வலிமையினாலன்றோ நீ
வாலியிடம் முன்பு தோல்வி கண்டனா? இப்பொழுது
நமது அழகிய நகரை அழித்துப்போனதும் குரங்குகானே!
அதன் துணை பெற்ற இராமனை நாம் வெல்லுவது
நடைபெறக்கூடியதாகுமோ?

மேலுயர் கயிலையை யெடுத்த மேலைநாள்
நாலுதோள் நந்திதான் நவின்ற சாபத்தால்
கூலவான் குரங்கினாற் குறுகுங் கோளது
வாலிபாற் கண்டனம் வரம்பி லாற்றலாய்:

“முன்பொரு சமயம் உன்னால் தீ பாய்ந்தாளே
வேதவதி என்ற இளநங்கை. அவள் நவின்றது
நினைவிருக்கிறதா? ‘உன்னாலின்று சாகிறேன். நானே
உன்னைச் சாகடிப்பவளாக வருவேன்’ என்றாளல்லவா
அவள்? அவளேதான் இந்தச் சீதையாக இருந்தால்? ஏன்
இருக்கக்கூடாது? அவள் சாபத்திலிருந்து
விடுபடுவதற்கான மார்க்கம் இதுவரையில்
கண்டோமில்லையே!

தீயிடைக் குளித்தவத் தெய்வக் கற்பினாள்
வாயிடை மொழிந்தசொல் மறுக்க வல்லமோ
நோயுனக் கியாபென நுவன்று ளாளவ
ளாயவள் சீதைபண் டமிர்திற் றோன்றினாள்

“நம்மை எதிர்க்கும் மனிதர்களும் சாமான்யமானவர்களல்ல. முன்பொரு சமயம் அசுரனொருவனால் அவதிப்பட்டு, அமுது அரற்றிய தேவேந்திரனுக்கு உதவியாகச் சென்று அவ்வகாளை வென்று இந்திரனுக்குச் சிம்மாசனம் வழங்கி வந்தவன் இந்த இராமலட்சுமணர்களின் தந்தையான தசரதனன்றோ!

சம்பரப் பெயருடைத் தானடர்க்
கிறைவனைத் தனுவ லத்தால்
அம்பரத் தூடுபுக் கமரிடைத்
தலைதுமித தமர ருய்ய
உம்பருக் கிறைவனுக் கரசளித்
துதவினா னொருவ னேமி
இம்பரிற் பணிசெயத் தசரதப்
பெயரினா னிசைவ ளர்த்தான்

மேலும் தேவேந்திரனை எருது வாகனமாகக் கொண்டவனும், கடலை உண்டாக்கி யளித்தவனும், கங்கையைப் பூமிக்குக் கொண்டுவந்தவனும் இந்த இராமனின் மூதாதையரன்றோ! ஏதோ தந்தை அளித்த வரபலத்தால் தாய் ஏவ, காடு புகுந்துள்ளனர். அதனால் அவர்களை நாம் எளிதாகக் கருதிவிடக்கூடாது. அவர்களின் முன்னோர்களது வலிமையை மட்டும் கூறினேன். இன்னும் இந்த இராமலட்சுமணர்களின் வீரப் பிரதாபங்களைக் கேட்பாயானால் அவர்கள் ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லாதவர்கள். தேவர்களாலும், ரிஷிகளாலும் மற்றும் யாவராலும் அறியக்கூடாதவர்கள். நமது வினைப்பயனால் நமக்கு விரோதியாக வந்திருக்கிறார்கள்.

அண்ணனும் தம்பியும்!

“அண்ணா, சீதையை நாம் சிறையிட்டோம். அதனால் என்ன நேர்ந்திருக்கிறது என்பதைச் சற்று நீ சிந்தித்துப் பார்த்தாயா? நம்முடைய வலிமைக்கும் கொடுமைக்கும் அஞ்சிப் பகற்காலத்து நிலவைப் போன்று ஒளிந்து வாழ்ந்த தேவர்களெல்லாம் இன்று இரவுக் காலத்து நிலவுபோன்று ஒளி பொருந்திய முகத்தோடு ஆனந்தமாகச் செல்வது ஏன் என்று சிந்தித்தாயா? அவர்கட்குத் தெரியும், சீதையைக் கவர்ந்து வந்ததால் நமக்கு அழிவு நெருங்கிவிட்டது என்று. அதனால்தான் அவர்கட்கு அந்த ஆனந்தமும் துணிவும்.

புகல்மதித் துணர்கிலா மையினமக்
கெளிமைசால் பொறைமை கூர,
நகல்மதிக் கிலமறுப் பொலியவா
ளொளியிழந் துய்தல் நண்ணும்,
பகல்மதிக் குவமையா யினவெலா
யிரவுகால் பருவ நாளின்
அகல்மதிக் குவமையா யினகொலோ
வமரர்தம் வதன மம்மா.

“ஜானகியை நாம் சிறையிட்டிருப்பதால் அழியப் போகிறோம் என்பதைத் தேவர்கள் மட்டுமல்ல, நமது இனத்தவர்களாகிய அரக்கர்களுங்கூட அறிந்தே இருக்கிறார்கள். ‘ஐயோ! நாம் அழியப்போகிறோமே!’ என்ற அச்சத்தால் தூக்கமின்றித் தவிக்கும் அரக்கர்கள் உன்னிடம் உண்மையைச் சொல்ல அஞ்சித் தவிக்கிறார்கள்.

துஞ்சுகின் நிலர்களா விரவுநன
 பகலும்நிற் சொல்ல வொல்கி,
 நெஞ்சநின் றயருமிந் நிருதர்பேர்
 சனகியாம் நெடிய தாய,
 நஞ்சுதின் றனர்கடாம் நண்ணுவார்
 நரகமென் றெண்ணி நம்மை,
 அஞ்சுகின் நிலர்கணம் மருளலாற்
 சரணிலா அமர ரம்மா.

“சொல்லுதற்கொண்ணாத தூர்நிமித்தங்கள் பல நாள்
 தோறும் நடந்தவண்ணமிருக்கின்றன. போரென்றால்
 பூரித்தெழும் யானை குதிரைகளெல்லாம் அஞ்சி
 நடுங்குகின்றன. காட்டில் வாழும் நரிகளெல்லாம் நமது
 நகருக்குள் வந்து திரிகின்றன. இவைகளையெல்லாம்
 நோக்குமிடத்து நாம் அழிவை நோக்கி
 விரைந்துகொண்டிருக்கிறோம் என்பது புரியவில்லையா?
 ஆகவே, நமது புகழும் செல்வமும் குலப்பெருமையும்
 நிலைபெற, நம்மை இன்று பற்றியுள்ள வசையும்
 கீழ்மையும் நிலை பெற்றனவாக ஆகிவிடாதிருக்க, நாம்
 நமது சுற்றத்தாரோடு அழிந்துபடாதிருக்க, அசைக்க
 முடியாத கற்புக்கரசியாம் ஜானகியை விட்டுவிடுவாயாக.
 இதைத் தவிர உனக்கு நான் சொல்லவேண்டிய விஷயம்
 எதுவுமே இல்லை!”

இசையுஞ் செல்வமு முயர்குலத் தியற்கையு மெஞ்ச
 வசையுங் கீழ்மையும் மீக்கொளக் கிளையொடு மடியாது
 அசைவில் கற்பினவ் வணங்கைவிட் டருளுதி யதன்மேல்
 விசைய மில்லெனச் சொல்லின ன்றிரூரின் மிக்கான்.

விபீஷணன் கூறியவற்றைப் பொறுமையோடு
 கேட்டுவந்த இராவணனுக்குச் சீதையை விட்டுவிடப்
 பணித்ததைக் கேட்டுக் கோபம் மீறியது! கண்களிலே
 கோபக்கனல் பற்றியது. இளம்பிறை போன்ற பற்களை
 நறநறவென்று கடித்தான். கையொடு கையை ஒங்கி

அடித்து ஆத்திரத்துடன் பிசைந்தான், பேசினான்.

கேட்ட வாண்டகை கரத்தொடு கரதலங் கிடைப்பப்
பூட்டி வாய்தொறும் பிறைக்குலம் வெண்ணிலாப் பொழிய
நாட்டந் தீயெழ நலந்திக ழாரமு மார்பும்
தோட்ட டங்களுங் குலங்கநக் கிவையிவை சொன்னான்.

“தம்பி, எனக்கு நல்லது புகலப்போகிறேனென்றாய்!
பைத்தியகாரனைப் போன்று உளறிக் கொட்டியதைத் தவிர
நீ உருப்படியாகச் சொல்லியது என்ன? எனது பெரும்
வலிமையை உணர்ந்தவன் நீ. அதனைச் சிறு மானிடர்
அழித்துவிடுவார்கள் என்று கூறுகின்றாயே. உண்மையில்
அவர்களின்பால் கொண்ட அச்சத்தால் கூறினாயா?
அல்லது அவர்களின்பால் அன்பு கொண்டு
கூறுகின்றாயா?

இச்சை நல்லன வறுதிக ளிசைக்குவ னென்றாய்
பிச்சர் சொல்லுவ சொல்லினை யென்பெரு விறலைக்
கொச்சை மாணுடர் வெல்குவ ரென்றனை குறித்தது
அச்ச மோவவர்க் கன்பினோ யாவதோ வையா.

“நான் மனிதரை வெல்ல வரம் பெறவில்லை
என்றும், அதனால் அவர்கள் என்னை வெல்வர் என்றும்
எடுத்தியம்பிய தம்பியே. நான் சிவபெருமான் வாழும்
கைலையங் கிரியைத் தூக்குவதற்கு வரமா
பெற்றிருந்தேன்? இல்லையே! ஆனால், எப்படிக்கைலாய
பருவதத்தை வான்முட்டத் தூக்கினேன்? வரம்
பெற்றதைத்தான் சாதிக்க முடியுமென்றால் என்னால்
கைலாய மலையைத் தூக்கி இருக்கவே முடியாதே,
ஐயனே!

ஈங்கு மாணுடப் பகக்களுக் கிலைவர மென்றாய்
தீங்கு சொல்லினை திசைகளை யுலகொடுஞ் செருக்கால்
தாங்கும் யானையைத் தள்ளியத் தழல்நிறத் தவனை
ஓங்க லொன்றொடு மெடுக்கமுன் வரங்கொண்ட துண்டோ.

“ஆலோசிக்காமல் என்னை யாரென்று உணர்ந்தும் உணராதவன்போல் பேசிவிட்டாய்! சினங்கொண்டு என்னைத் தாக்கிய தேவர்களும் அவரது படையினரும் என்ன ஆகினர் என்பதை நீ உணராதவனல்லவே! இந்த மானிடர் எம்மாத்திரம்? நானிருக்கட்டும், என்னுடன் பிறந்த உனக்கு ஈடுகொடுக்கத்தான் முடியுமா அம்மானிடரால்?

மனக்கொடன்றியும் வறியன வழங்கினை வானோர் சினக்கொடும்படை செருக்களத் தென்னையென் செய்த எனக்கு நிற்கமற் றென்னொடிங் கொருவயிற் றுதித்த உனக்கு மானுடர் வலியராந் தகைமையு முளதோ.

“எடுத்த போரிலெல்லாம் நானே வென்றேன். தேவர்கள் அஞ்சியோடியதைத் தவிர அவர்கள் அடைந்த வெற்றி எதுவுமே இல்லை. எதைச் சொல்வது எதைச் சொல்லக்கூடாது என்பதை உணர்ந்த தம்பியே, நம்மையும் நம் சுற்றத்தாரையும் வெல்லுபவர்கள் உண்டு என்று நம்புவதுதான் உனது கோட்பாடா?

சொல்லு மாற்றங்கள் தெரிந்திலை பலமுறை தோற்று வெல்லு மாற்றலு மொருமுறை பெறவில்லை விண்ணைக் கல்லு மாற்றலேன் கிளையையு மென்னையுங் களத்திற் கொல்லு மாற்றல ருளரெனக் கோடலுங் கோளே

“தேவர்களை வென்றது அவர்களிடம் பெற்ற வரத்தினால் என்று நீ நம்புவது பிசகு. நான் என் தோள்வலியினாலேயே எல்லா வெற்றிகளையும் அடைந்திருக்கிறேன். நான் என் வரத்தினாலேயே தேவர்களை வென்றேன் என்றால் தேவர்களை நான் வெல்லும்படியான வரத்தை எனக்களித்த தேவர்கள் பைத்தியக்காரரன்றோ? இதை நீ ஒப்புக்கொள்கிறாயா? உன் கருத்துப்படியே வரத்தினாலேதான் தேவர்களை நான் வென்றேன் என்றால், தேவர்களுக்கும் தலைவர்களான

விஷ்ணு சிவன் ஆகியோரையுங்கூட நான் வெற்றி கொண்டது எந்த வரத்தால்? வரம் பெற்று அதனால் வெற்றி பெறமுடியும் என்ற சொல் எனக்கு உடன்பாடல்ல. நான் என் வலிமையினாலேயே இதுவரை வெற்றி பெற்று வந்திருக்கிறேன். இனியும் பெறப்போகிறேன்.

தேவ ரிற்பெற்ற வரத்தின தென்பெருஞ் செருக்கேல்
மூவ ரிற்பெற்ற முடையவன் றன்னொடு முழுதும்
காவ லிற்பெற்ற திகிரியான் றன்னொடுங் கடந்தது
யாவ ரிற்பெற்ற வரத்தினா லியம்புதி யிளையோய்.

குரங்கினால் நாம் அழிவோம் என்று நந்தி சாபமிட்டதால் குரங்குப்படை வரும், நாம் அழிந்தொழிவோம் என்று கூறியவனே, சாபங்களால் நாம் அழிவதாயின் இதற்குள் எத்தனையோ முறை அழிந்திருக்க வேண்டுமே? நாம் பெற்றிருக்கும் சாபங்கள் கொஞ்சமா? இந்திராதியர், சித்தர், இயக்கர் ஆகியோர்களுள் யார் நமது சாக்காட்டை விரும்பாதவர்கள்? நாம் செத்தொழிய மாட்டோமா என்று தினம் சபித்துக்கொண்டுதானே இருக்கிறார்கள்? அதனால் நாம் அழிந்தா விட்டோம்?

நந்தி சாபத்தி னமையடுங் குரங்கெனின் நம்பால்
வந்த சாபங்க ளெனைப்பல வவைசெய்த வலியென்
இந்தி ராதியர் சித்தர்க ளியக்கர்நம் மிறுதி
சிந்தி யாதவர் யாரவர் நம்மையென் செய்தார்.

வாலி என்னை வென்றதானது, எதிர்த்தவனின் பலத்தில் பாதி பெறும் ஆற்றல் அவனுக்கிருந்தனாலேயேதான். குரங்கினிடம் தோற்பேனென்ற வரத்தினால் நான் தோல்வியடையவில்லை! வாலியை இராமன் வென்றது நேருக்குநேர் நடந்த போரானால் நான் அவனைக் கண்டு

அஞ்ச வேண்டியதுதான். ஆனால் இராமனும் என்னைப் போல் வாலிக்கு அடங்கியவன்தான். அதனால்தான் வாலியை இராமன் மறைந்திருந்து அம்பெய்து கொன்றான். அந்த சூழ்ச்சி எனக்கும் உடன்பாடானால் நானும் வாலியை வென்றே இருப்பேன்.

ஏற்கனவே ஊனமாகி ஓடித்துவிடக்கூடிய தன்மையிலிருந்த வில்லை ஓடித்ததனாலும், பொத்தல் விழுந்திருந்த மரங்களை ஓட்டை போட்டுவிட்டதாலும் இராமன் வீரனாகிவிடமாட்டான், கேவலம், ஒரு கூனியின் சூழ்ச்சியை வெல்ல முடியாமல் கானகம் புகுந்தவன் நீ புகழ்ந்த இராமன். அவன் மனைவியை நான் கவர்ந்து வந்துவிட்ட பிறகுங்கூட மானமின்றி இன்னமும் அவன் உயிர் வாழ்கின்றானென்றால் அவனை உன்னைத் தவிர வேறு யாரே புகழ்வார்?"

ஊன வில்லிறுத் தோட்டை மாமரத் துளம்போட்டிக்
கூனி சூழ்ச்சியா லரசிழந் துயர்வனங் குறுகி
யானி மைத்திட இல்லிழந் தின்னுயிர் சுமக்கும்
மானு டன்வலி நீயலா லாருளர் மதித்தார்.

இப்படி இராவணன் கூறினான். விபீஷணன் மேலும் அவனுக்கு நல்லுரை சொல்ல முனைந்தான்.

தேரா மன்னன் செப்பியது!

விபீஷணன் இராவணனுடைய நன்மையைக் கருதியே சீதையை விட்டுவிடு என்று கூறினான். ஆனால், அது இராவணனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. விபீஷணனை அறிவில்லாதவன் என்று கூறினான். தன் சகாக்களைப் பார்த்து எழுக போருக்கெனக் கூறி எழுந்தான். அப்பொழுதும் விபீஷணனுக்கு அண்ணன்பால் அன்பிருந்தது. "இன்னும் ஒன்றே ஒன்று; இதை மட்டும் மறுக்காமல் கேளண்ணா" எனக் கூறிப் பின்வருமாறு சொன்னான்:

"உன்னுடைய எதிரியாக வந்திருக்கும் இராமன் மனித உருவில் உள்ள மகாவிஷ்ணு. தேவர்களின் வேண்டுகோளின்படி உன்னை ஒழித்துக்கட்ட இந்த உருவம் தாங்கி இருக்கிறான். நான் சொல்வதைக் கேள். இராமனுடன் நீ போருக்குச் செல்லாதே" என்று கூறி, இராவணனுடைய பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினான் விபீஷணன்.

தன்னின் முன்னிய பொருளிலா வொருதனித் தலைவன் அன்ன மானுட னாகிவந் தவதரித் தமைந்தான் சொன்ன நம்பொருட் டும்பாதஞ் சூழ்ச்சியின் துணிவால் இன்ன மேகுதி போலுமென் றடிதொழு திரந்தான்.

விபீஷணனின் பேச்சும் செயலும் இராவணனை நல்லறிவு கொள்ளச் செய்யவில்லை! "மகாவிஷ்ணு தானே என் எதிரி? அக்கறையில்லை" என்று அலட்சியமாகக் கூறினான். "அந்த மகாவிஷ்ணு எத்தனையோ முறை என்னிடம் போரிட்டுத் தோற்று ஓடியவன்தானே? அவனைக் கண்டா நான் அஞ்சுவது" என்று கர்வத்தோடு கேட்டான். "இப்பொழுது அவன்

என்னை வெல்வானென்றால் இதற்கு முன்பு நான் அவனை எதிர்த்தபோதெல்லாம் செத்தா போயிருந்தான்? உயிரோடுதானே இருந்தான்? ஏன் என்னை அவன் வென்றிருக்கக்கூடாது?" என்று வினாவெழுப்பினான்.

அச்சொற் கேட்டுஅவ னாழியா னென்றனை யாயிற் கொச்சைத் துன்மதி யெத்தனை போரிடைக் குறைந்தான் இச்சைக் கேற்றன யான்செய்த வித்தனை காலம் முச்சற் றான்கொலம் முழுமுத லோனென முனிந்தான்.

“இந்திரனை இருட்சிறையிட்டேன். திக்கஜங்களை வென்றேன். முன்பு என்னை இந்தத் திருமால் எதிர்த்த எல்லாச் சமயத்திலும் வெற்றி என்னதாகக் கொண்டேன். அப்பொழுதெல்லாம் நீ சொல்லுகின்ற திருமால் சிறியவனா? இன்றைக்கிருப்பது போல்தானே இருந்தான்? ஏன் என்னை வெற்றிகொள்ளவில்லை?

இந்தி ரன்றனை யிருஞ்சிறை யிட்டநா ளிமையோர் தந்தி கோடிறத் தகர்த்தநாள் தன்னையான் முன்னம் வந்த போர்தொறுந் துரந்தநாள் வானவ ருலகைச் சிந்த வென்றநாள் சிறியன்கொல் நீசொன்ன தேவன்.

“சிவனும், பிர்மாவும் நீ சொல்லுகிற திருமாலும் மற்றுமுள்ள தேவர்களும் அஞ்சி அடங்கிக் கிடக்க நான் மூவுலகையும் ஆள முடிந்தது திருமாலின் முடியாத தன்மையினாலன்றோ? அவன் வீரனாக இருந்திருப்பின், வெல்லும் ஆற்றலுடையவனாகத் திகழ்ந்திருப்பின் எப்படித் தேவருலகையும் சேர்த்து நான் ஆள முடியும்? இதுவரையில் என்னை எதிர்த்து வெற்றி பெறாத திருமால் மனித உருவெடுத்ததனால் மட்டும் வென்றா விடுவான்?

சிவனும் நான்முகத் தொருவனுந் திருநெடு மாலாம் அவனு மற்றுள வமரூ முடனுறைந் தடங்கப் புவன மூன்றும்யா னாண்டுள தாண்டவப் பொருவி லுவனி லாமையி னோவலி யொதுங்கியோ வுரையாய்.

“ஆயிரந் தடந்தோள்களும் தன் அடியின்கீழ் இந்த அகண்ட பூமியையும் அடக்கும் பெரிய உருவமும் என்னை வெல்லப் போதாவென்றா இந்தச் சிறிய மானுட வடிவமெடுத்திருக்கிறான் மகாவிஷ்ணு? நன்று நன்று. அவனது ஆற்றல்!

ஆயி ரம்பெருந்தோள்களு மத்துணைத் தலையும்
மாயி ரும்புவியுள்ளடி யடக்குறும் வடிவம்
தீ சாலவஞ் சிறிதென நினைந்து நாம்தின்னும்
ஓயு மானுட வருவுகொண் டனன்கொலா முரவோன்

“மகாவிஷ்ணு மாபெரும் வீரன் என்று புகன்ற தம்பியே, மலையின்மீது சென்று பார். இடபத்தின்மீது ஏறியோடிய சிவனும், கருடவாகனத்தே அமர்ந்தோடிய மகாவிஷ்ணுவையும் ஓட ஓட நான் எய்த அம்புகள் விழுந்து கிடப்பதை நீ காண முடியும்.

பித்த னாகிய வீசனு மரியுமென் பெயர்கேட்டு
எய்த்த சிந்தைய ரேகுழி யேகுழி யெல்லாம்
கைத்த வேற்றினும் கடவிய புள்ளினு முதுகில்
தைத்த வாளிக ளின்றிள குன்றின்வீழ் தடித்தின்.

உனக்குப் பயமாக இருந்தால், விஷ்ணுவைக் கண்டு நீ யஞ்சினால் எங்களுடன் போர்க்கெழ வேண்டா. விசாலமான நமது இலங்காபுரியிலேயே இன்பமாக வாழ்ந்துகொண்டிரு. ஆனால் எங்களை ஏன் தடுக்கிறாய்? மகா விஷ்ணுவை நான் அறிவேன். அவனா என்னை வெல்பவன்? எனதரும் நண்பர்களே, சொல்லுங்கள், அவனா என்னை வெல்பவன்? இந்தக் கோழை சொல்கிறான், கேளுங்கள். கேளுங்கள், நண்பர்களே கேளுங்கள்! ஹஹஹா! என்ன அருமையான விளக்கத்தைத் தந்திருக்கிறான் எனதரும் தம்பி! ஹஹஹா!”

வெஞ்சி னந்தரு போரினெம் முடனெழ வேண்டா
 இஞ்சி மாநக ரிடமுடைத் தீண்டினி திருத்தி
 அஞ்ச லஞ்சலென் றருகிருந் தவர்முகம் நோக்கி
 நஞ்சின் வெய்யவன் கையெறிந் துருமென நக்கான்.

இராவணன் தன்னை நகைத்துப் பழித்துக் கூறியபோதும் விபீஷணன் கோபம் கொள்ளவில்லை. "ஐயனே! உன்னிலும் வலிமை மிக்கவன் முன்பொரு காலத்தில் இருந்தான். அவன் பெயர் இரணியன் என்பது. அவனும் இப்படித்தான் மகாவிஷ்ணுவை மதியாமல் பேசினான். முடிவு என்ன ஆயிற்று தெரியுமா? அந்தக் கதையைச் சொல்லுகிறேன், கேள்."

பின்னும் வீடண னையநின் தரமலாப் பெரியோர்
 முன்னை நாளிவன் முனிந்திடக் கிளையொடு முடிந்தார்
 இன்ன முண்டியான் இயம்புவ திரணிய னென்பான்
 றன்னை யுள்ளவா கேட்டியென் றுரைசெயச் சமைந்தான்.

இரணியன் கதை முழுவதையும் சொல்லிக் காட்டினான் விபீஷணன். இராவணனும் பொறுமையோடு கேட்டுக்கொண்டே வந்தான்.

"முடிவில் மகாவிஷ்ணுவை எதிர்த்த இரணியன் அழிந்தான். மகாவிஷ்ணுவைப் போற்றிய இரணியனின் மைந்தனான பிரகலாதன் ஆட்சிக்கு வந்தான். இது முன்பு நடந்த கதை. நான் சொல்லுவதைக் கேளாமல் நீ இராமன்மீது போர்கொண்டெழுந்தால் அது தீமையாய் முடியும் என்பது திண்ணம்" என்று செப்பினான், அறிஞர்களிலெல்லாம் சிறந்த அறிஞனான விபீஷணன்.

ஈதாகு முன்னிகழ்ந்த தெம்பெருமா னெனமாற்றம்
 யாதானு மாக நினையா திகழ்தியேல்
 தீதாய் விளைதல்நனி திண்ணமெனச் செப்பினான்
 மேதாவி கட்கெல்லா மேலான மேன்மையான்.

கடந்த கால நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக் கூறி வருங்காலத்தில் ஒழுக வேண்டிய மார்க்கத்தை வலியுறுத்திக் கூறிய விபீஷணனின் உரை முழுவதையும் கேட்டிருந்துங்கூட இராவணனின் சிந்தை தெளிவு பெறவில்லை. தம்பி தனக்கு நல்லதே சொல்கிறான் என்று நம்பவில்லை. ஏதோ சூதுமதி படைத்தே கூறுகின்றனன் என்று சினம் கொண்டான். அந்தக் கோபத்தால் அவன் கண்கள் செவ்வரக்கினும் மிகுதிப்படச் சிவந்து தோன்றிற்று.

கேட்டன னிருந்துமக் கேள்வி தேர்கலாக்
கோட்டிய சிந்தையா னுறுதி கொண்டிலன்
மூட்டிய தீயென முடுகிப் பொங்கினான்
ஊட்டரக் கூட்டிய வனைய வொண்கணான்.

“தன் தவ வலிமையினால் மரணத்தையும் வென்றிருக்கும் (சிரஞ்சீவி) விபீஷணா, நீ சொல்லிய கதை முழுவதையும் கேட்டேன். மகாவிஷ்ணு, அண்டினோரைக் காக்கும் அருங்குணத்தோன், தன்னை வணங்கி அடுத்த பிரகலாதனுக்கு, அவன் தந்தையைக் கொன்று முடி சூட்டியவன் என்ற வரலாற்றை மிக விளக்கமாய் நீ கூறினாய்! இரணியன் என்னைவிட வலிமை படைத்தவன் என்பது இருக்கட்டும். மகாவிஷ்ணு அவனை வென்ற கதை இருக்கட்டும். தன்னைப் பெற்று வளர்த்த தந்தையின் உடலை மகாவிஷ்ணு கிழிக்கும் போது பார்த்து மகிழ்ந்த பிரகலாதனும், என் பகைவனை உயர்த்திப் பேசுகின்ற நீயும் ஒரே தன்மையுடையவர்கள். உங்களை நிகர்த்தார் இவ்வுலகத்தில் வேறு எவருமே இல்லை. இருந்தால் கூறு கேட்போம்.”

ஆயவன் வளர்த்ததன் றாதை யாகத்தை
மாயவன் கல்லிய மகிழ்ந்த மைந்தனும்
ஏய்நம் பகைஞனுக் கினிய நண்புசெய்
நீயுமே நிகர்பிறர் நிகர்க்க நேர்வரோ.

இன்னும் பலவாறாக இராவணன் விபீஷணனை
இகழ்ந்துரைத்தான.

விபீஷணனின் வெளியேற்றம்

“தும்பி விபீஷணா! நீ மிகப்பெரும் அறிஞன், வருங்காலத்தைப்பற்றி யோசித்துத் திடமான முடிவு செய்துகொண்டு பேசும் தன்மை கொண்டவன் என்பதையெல்லாம் இத்தனை நாளாக உணராது போனேன். உனது திட்டத்தை இப்பொழுதுதான் உணர்ந்தேன். வலிமை பொருந்திய இரணியனைக் கொன்று, அவன் சொத்து முழுவதையும் அடைந்த பிரகலாதனைப் போல, நீ என்னை எதிரிக்குக் காட்டிக் கொடுத்து, கொல்வதற்கான உபாயங்களெல்லாம் சொல்லிக் கொடுத்து, அவர்களைக்கொண்டே என் சம்ஹாரத்தை முடித்து, அதன் பிறகு என் சொத்து, இந்த இலங்கைப் பேரரசு அனைத்துக்கும் நீ அதிபதியாக முடிவு செய்துவிட்டாய்! உன்னுடைய புத்தி சாதுர்யம் வரவேற்கத்தக்கதுதான். ஆனால், அது வெற்றி பெறாது! காரணம், நீ நினைப்பதுபோல் நான் இந்தப் போரில் தோற்றுப்போக மாட்டேன்!

பாழிசா லிரணியன் புதல்வன் பண்பெனச்
சூழ்வினை முற்றியா னவர்க்குத் தோற்றின்
ஏழைநீ யென்பெருஞ் செல்வ மெய்திப்பின்
வாழ்வோ கருத்துஅது வரவற் றாகுமோ

“நீ ஆரம்பத்திலிருந்து திட்டமிட்டே நடந்து வந்திருக்கிறாய்! இதற்கு ஒரு சான்று. நமது சோலையைக் குரங்கொன்று வந்து எரி சூறையாடியது. அதைக் கொன்றுவிடும்படி யான் கட்டளையிட்டேன். நீயோ, தூதாக வந்தவர்களைக் கொல்லுவது தர்மமாகாது என்று நல்லவனைப் போன்று ஹிதோபதேசம் செய்தாய்!

அன்று வானாம் வந்துநந் சோலையை யழிக்கக்
கொன்று தின்றிடு மின்னெனத் தூதரைக் கோறல்
வென்றி யன்றென விலக்கினை மேல்விளை வெண்ணித்
துன்று தாரவன் றுணையெனக் கோடலே துணிந்தாய்.

“அன்று உன்னைப்பற்றி எனக்குச் சந்தேகம்
எழவில்லை. இன்று உன்னை நான் நன்கு
புரிந்துகொண்டுவிட்டேன். நீ என்னைப் பகைவனாகக்
கொண்டு வந்திருக்கும் மனிதர்கட்கு நண்பன்.
அவர்களுக்கு நீ நண்பனாக ஆகி இருப்பது இலங்கை
அரசின்மேல் வைத்த ஆசையினால் என்பது
தெளிவாகிவிட்டது! என்னைக் காட்டிக் கொடுப்பது
என்பதை நீ தனித்திருந்து சிந்தித்துவிட்டாய்! நீ ஒருவனே
போதும், எனக்கு வேறு பகைவர்கள் வேண்டியதே
இல்லை!

நண்ணின மனிதர்பால் நண்பு பூண்டனை
எண்ணினை செய்வினை யென்னை வெல்லுமாறு
உன்னினை யரசின்மே லாசை யூன்றினை
திண்ணிதுன் செயல்பிறர் செறுநர் வேண்டுமோ?

“நீ உனக்குள்ள இயற்கையான
கோழைத்தனத்தாலோ, அல்லது எதிரியின் ஆற்றலை
அறிந்தோ, என்னைக் காட்டிக் கொடுக்கத் துணிந்தோ
எதிரிக்குப் பயந்தரத்தக்க விதத்தில் பேச
ஆரம்பித்துவிட்டாய்! இனி உன்னை நான்
இங்கு வைத்திருப்பது நச்சரவை உடன்
வைத்திருப்பதற்கொப்பானதே! நீ போரிடற்குத்
தகுதியுடையவனல்ல என்பதை உன் பேச்சு
விளக்கிவிட்டது! உன் மனத்திலே வஞ்சகம்
நிறைந்திருக்கிறது என்பது தெளிவாகிவிட்டது. நீ
நிச்சயமாக எதிரியின் பக்கம் சார்புடையவனே யாவாய்!

அஞ்சினை யாதலி னமர்க்கு மாளலை
தஞ்சென மனிதர்பால் வைத்த சார்பினை
வஞ்சனை மனத்தினை பிறப்பு மாறினை
நஞ்சினை யுடன்கொடு வாழ்த னன்றரோ

“உன்னைக் கொன்று தொலைத்திருப்பேன். ஆனால் நீ என்னுடன் பிறந்துவிட்டாய்! உடன்பிறந்தோனைக் கொன்றவன் இராவணன் என்ற பழி படருமே என்ற காரணத்தால் உன்னைக் கொல்லாது விடுக்கிறேன். எத்தனை முறை சொன்னாலும் நீ திருந்துபவனாகத் தெரியவில்லை. திரும்பத் திரும்ப என் எதிரில் எதிரியைப் புகழ்ந்துரைத்துக்கொண்டே இருக்கிறாய்! ஆகவே, இப்பொழுதே இவ்விடத்தை விட்டுப் போய்விடு! என் கண் முன் நிற்காதே! நின்றால் என்னையும் மீறி எழும் கோபத்தால் உன்னைக் கொன்றாலும் கொன்று விடுவேன்” என்றான் இராவணன். ஆம், அவனுடைய அழிவுகாலம் அறிவுப் புலன்களை மறைத்துவிட்டது! எனவே விபீஷணன் கூறிய நல்லுபதேசங்கள் அனைத்தும் அவனுக்கு வேம்பாகக் கசந்தன.

பழியினை யுணர்ந்தியான் படுக்கி லேனுனை
யொழுகிலை புகலுத லொல்லை நீங்குதி
விழியெதிர் நிறறியேல் விளிதி யென்றனன்
அழிவினை யெய்துவா னறிவு நீங்கினான்.

இராவணனின் கடுஞ்சொற்களைக் கேட்ட விபீஷணன், “நன்று புகன்றாய், அண்ணா” என்று அமைதியாக எழுந்தான். அவனுடன் அனலன், அனிலன், அரன், சம்பாதி என்ற உத்தமர்களும் எழுந்தனர். அந்த நிலையிலும் தன் மனதில் பட்ட நல்ல கருத்துகளைத் தன் தமயனுக்கு விபீஷணன் செப்பினான்.

“தாழ்ந்த மதியினரின் சொற்கேட்டு உனக்கு வேண்டியது எது என்பதை உணராது பேசும் அண்ணா! நீ

நெடிது வாழ விரும்புகிறாய்! ஆனால், அறம் பிழைத்துவிட்டாயே! அறம் பிழைத்தோர்க்கு நல்வாழ்வு சித்திப்பதில்லை. நான் சொல்வது உனக்கு இப்பொழுது புரியாது. உனது புத்திரர், உனக்குக் குருவாக இருந்து உபதேசிக்கிறார்களே அவர்கள், மிகப்பெரிய உனது சுற்றம், நண்பர்கள், உன்னை நம்பியுள்ளோர்கள் ஆகிய அத்தனை பேர்களையும் இராமனின் சுடுசரம் சித்திரவதை புரியும் போது உணர்வாய்! ஆனால், அப்பொழுதாவது நீ தீதின்பால் நின்று நீங்குவாயா? நீங்கவேண்டும் என்பதே எனது ஆவல்.

“எத்தனையோ வகைகளில் நான் கற்றுக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிற நீதிகள் அனைத்தையும் எடுத்துச் சொல்லி உன்னைத் திருத்த முயன்றேன். நீ திருந்துபவனாகவே தெரியவில்லை. தந்தைக்குச் சமமாக இருந்து என்னைப் போற்றி வளர்த்த இறைவ! என் குற்றத்தை மறந்து என்னை மன்னித்துவிடு” என்று கூறி, அந்த உத்தமன் “இலங்கை மாநகரை விட்டு நான் போய் வருகிறேன்” எனப்போனான்.

எத்துணை வகையினு முறுதி யெய்தின
ஒத்தன வுணர்த்தினே னுணர கிற்றிலை
அத்தவென் பிழைபொறுத் தருளு வாயென
உத்தம னந்நக ரொழியப் போயினான்.

மேலே கண்டவாறு கூறி இராவணனைப் பணிந்து விடைபெற்றுச் சென்றான் விபீஷணன். அவன் தனக்கு முன்னம் பழக்கமாயுள்ள தவ வழியில் சென்றிருக்க வேண்டும். அப்படிச் சென்றிருந்தால் ஒருசிலர் இன்று விபீஷணனைப்பற்றிக் கூறும் பழி அவனைத் தொடர்ந்திருக்காது. ஆனால், அப்படிச் செல்லவில்லை. வானர சேனைகளுடன் கடற்கரையில் வந்து தங்கியுள்ள இராமபிரானை நாடி அங்கு போய்ச் சேர்ந்தான்.

விபீஷணனின் செயலை ஆதரிக்கிறான், சும்பகர்ணன். ஆதரித்ததற்குக் காரணம், அழிந்துபடவிருக்கும் தனக்கும், தனது தமயனான இராவணனுக்கும், இன்ன பிறருக்கும் 'நீத்தார் கடன்' நிறைவேற்ற விபீஷணனாவது வாழவேண்டும் என விளம்புகிறான் என்கிறார் கம்பர். ஆனால், "அவரே கூறுகிறார்: என் துயர் தவிர்தியாயின் கார்கோலமேனியானைக் கடுதில்நீ சேர்தி" என்றான் என விபீஷணனைக் சும்பகர்ணன் வேண்டிக்கொள்வதாக. அவ்வாறாயின், சும்பகர்ணனுக்கிருந்த துயரம் என்ன? சாகத்துணிந்து போர்க்களம் புகுந்துள்ளவனுக்குத் துயரம் ஒன்றிருந்ததென்றால் அது யாது...?

விளக்கம் தனிக்கட்டுரையாக வரும்.

இராவணன் கூட்டிய அவை

ஈதையை இராவணன் சிறைப் பிடித்துப் போனான். “யார் கொண்டேகினரோ, எங்குற்றனளோ” என்று அலமந்த இராமபிரான், ஜடாயுவின் வாயிலாக ஜானகியை இலங்கை வேந்தன் தூக்கிச் சென்ற செய்தி கேட்டுத் துயரிலாழ்ந்தான். ஜனகன் மகளை - ஜானகியை - மீட்டுவரும் மார்க்கம் யாது எனச் சிந்தித்தான். முடிவில் கிஷ்கிந்தை வேந்தன் சுகீவன் உதவியை நாடிப்பெற்று அனுமனை இலங்கைக்கு அனுப்பினான். தூதுவந்த குரங்கினத் தலைவன் வாலிலே தழல் கொளுவப் பணித்தான் இலங்கை வேந்தன். தன் வாலிலிட்ட தீயால் வளமார் இலங்கையை எரித்தழித்துச் சென்றான் இராமதூதன். சுடு நாறும் மாநகரைப் பார்த்து மனம் வெதும்பிய இலங்கைப் பேரரசன் படைப்புத் தலைவனை அழைப்பித்தான்; இலங்கையைப் புதுப்பித்தளிக்க ஆணையிட்டான். தெய்வத்தச்சன் திருப்பணி தொடங்கியது! தழலால் அழிவுற்ற அழகுறு இலங்கையை முன்னையினும் வளப்புடையதாக ஆக்கிக் கொடுத்தான், மயன் துணை கொண்டு அயன்.

கனக மாளிகைகளும், மணிக்கால் மண்டபங்களும் கொண்டிலங்கும் புதிய இலங்கையைக் கண்டு பூரித்தான் இராவணன். நொடிப் பொழுதில் அமைத்து முடித்த திறங்கண்டு வியந்தான். ‘உலகை அழித்தழித்தாக்குவார்க்கு இது ஒரு அரிதோ’ என்ற நினைப்புடன், திருநகர் முற்றிலும் கவனமாக நோக்கிய சிம்மத் தோற்றத்தான் அயனைப் போற்றி, தெய்வத்தச்சர்க்கு விரும்புவன நல்கி விடைகொடுத்தனுப்பினான். அவர்கள் சென்றபின்

எழில்கள் பலவாயிரம் எழுந்ததென அமைந்ததுவும்,
நவரத்னத் தூண்களால் நிறுவப்பட்டதுமான சூழ்ச்சி
மண்டபத்தில் சிம்மங்கள் தாங்காநின்ற இருக்கையில்
அமர்ந்தான் இராவணன். அழிந்த இலங்கையை நினைந்து
அவலமுறுவதிலிருந்து அவன் மனம் விடுபட்டு, புதிய
இலங்கையின் பொலிவை நினைத்துப் பூரித்தது.

பூவரு மயனொடும் புகுந்து பொன்னகர்
மூவகை யுலகினு மழகு முற்றுற
ஏவன வியற்றினன் கணத்தி னென்பரால்
தேவரு மருள்கொளத் தெய்வத் தச்சனே.

பொன்னினு மணியினு மமைந்த பொற்புடை
நன்னகர் நோக்கினா னாக நோக்கினான்
முன்னையி னழகுடைத் தென்று மொய்கழல்
மன்னனு முவந்துதன் முனிவு மாறினான்.

முழுப்பெருந் தனிமுத லுலகின் முந்தையோன்
எழிற்குறி காட்டினின் நியற்றி யீந்தனன்
பழிப்பரு முலகங்க ளெவையும் பன்முறை
அழித்தழித் தியற்றுவாற் கரிதுண் டாகுமோ?

திருநகர் முழுவதுந் திருந்த நோக்கிய
பொருகழ லிராவண னயற்குப் பூசனை
வரன்முறை யியற்றிநீ வழிகொள் வாயென்றான்
அரியன தச்சற்கு முதவி யாணையான்.

அவ்வழி யாயிர மாயி ரம்மவிர்
செவ்வழிச் செம்மணித் தூணஞ் சேர்த்திய
எவ்வழி மண்டபத் தரிக ளேந்திய
வெவ்வழி யாசனத் தினிது மேவினான்.

தேவ அணங்குகள் வீசும் கவரியால் ஆடும்
மாலையுடன் விளங்கிய இராவணன், குரங்கின் செயலால்
நிகழ்ந்த நிலை குறித்தும், அதை ஏவியோரை ஒறுக்கும்
முறைபற்றியும் விருப்பறியத் தனக்குற்றார் எனக் கருதும்
குறிப்பிட்ட சில சுற்றத்தாரையும், சூழ்ச்சித் திறனுடைய

பெரியோர்களையும், தரமுடைய பெரிய சேனைத் தலைவர்களையும் உடன் வந்தமரப் பணித்தான். தன் விருப்பத்தை வெளியிடுவதற்குமுன், இளைஞர்களையும், பெண்களையும், தனக்கு ஆகாதார் எனக் கருதுவோரையும், நிகழ்ந்ததை வெளிச்சென்றுரைக்கும் குணமுடையாரையும் சூழ்ச்சியிருக்கை மண்டபத்தினின்றும் துரத்தப் பணித்தான். பண்டிதர், முன்னிகழ்ச்சிகளை ஒதும் திறனுடைய முதியோர், அமைச்சர்கள் இது போன்ற சூழ்ச்சித்திறப் பண்புடையோரன்றி, வேறு யாரும் உட்புகாவாறு கதவும் தாழிடச் செய்தான். அனைத்தும் சரியாயமைந்தபின் அறிவு முதிர்ந்த சபையினரைப் பார்த்து இராவணன் புகன்றதாவது:

“இதைவிட நமக்குச் சிறுமை தருவதொன்றில்லை. நமது பெருமை ஒரு குரங்கினால் அழிந்தது. நாம் அரசோச்சும் முறையும், அதன் அமைவும், என் அரசும் ஆகா! மிக நன்று! மிக நன்று!” என எக்காளமிட்டான். வேதனை நிறைந்த அந்த வாசகத்திலே ஏளனம் தொனித்தது!

வரம்பறு சுற்றமு மந்தி ரத்தொழில்
திரம்பிய முதிஞருஞ் சேனை நீள்கடல்
தரம்பெறு தலைவருந் தழுவத் தோன்றினான்
அரம்பையர் கவரியோ டாடுந் தாரினான்.

முனைவருந் தேவரு மற்று முற்றுளோர்
எனைவருந் தவிர்கென வேய வாணையான்
புனைகுழல் மகளிரோ டிளைஞர்ப் போக்கினான்
தினைவுறு காரிய நிகழ்த்து நெஞ்சினான்.

பண்டிதர் பழையவர் கிழவர் பண்பினர்
தண்டலின் மந்திரத் தலைவர் சார்கெனக்
கொண்டு னிருந்தனன் கொற்ற வாணையான்
வண்டொடு காலையும் வரவை மாற்றினான்.

தாட்சியிங் கிதனின்மேற் றருவ தென்னினி?
மாட்சியோர் குரங்கினா லழிந்த மாநகர்
ஆட்சியு மமைவு மென்னரசு நன்றெனாச்
சூட்சியின் கிழவரை நோக்கிச் சொல்லினான்.

— (கம்பராமாயணம், மந்திரப்படலம்)

மேலும் மேலும் இராவணன் பேசினான். அவை
யாவும் அவன் நெஞ்சக் கொதிப்பை
வெளியிடுவனவாகவே இருந்தன. அவனைத் தொடர்ந்து
சேனைக் காவலன் முதல் விபீஷணன் ஈறாகப் பலர்
பேசினர்.

தளபதியின் வீர உரை

வேற்றிக்கொடி பறக்கும் இலங்கை மாநகரைக் குரங்கு சுட்டது; கொளுவிய தணலோ ஊரைக் கொள்ளையிட்டு முடித்தது. மனையிழந்தோரும், மக்களை இழந்தோரும் உடைமைகளை இழந்தோருமாக மக்கள் அவதிக்குள் மூழ்கினர். நண்பரும், சுற்றத்தார்களும் ஏற்றுள்ள வேதனைக்கோர் அளவே இல்லை. நகர் முற்றிலும் வியாகூலம் சூழ்ந்துவிட்டது! மக்களின் துன்பத்தைப் போக்கும் மன்னன் நான். ஆனால், இந்த நாசத்தைக் கண்டு ஏதும் செய்யாதவனாகச் செயலற்ற நிலையில் இருந்துவிட்டேன்! என்னுடலும் இச்சிம்மாசனத்திலேதான் இருந்தது! ஆம், அமைச்சர்களே, உற்ற துயர் போக்குவோன் ஊராளும் மன்னன். அவன் அமரும் ஆசனத்திற்குப், பெயர்தான் சிம்மாசனம். நானோ எனது பிரஜைகளின் அழகுரைலைக் கேட்டும் ஆவன செய்தேனில்லை. நான் ஏறி இருப்பதும் சிம்மாசனம் என்றால் இதில்தான் என்னுடல் இருந்தது; இன்னும் இருக்கிறது. இனியும் இருக்க வேண்டுமா?

கட்டது குரங்கு(எ)ரி குறை யாடிடக்
கெட்டது கொடிநகர் கிளையும் நண்பரும்
பட்டனர் பரிபவம் பரந்தது (எ)ங்கணும்
இட்டஇவ் (அ)ரியணை யிருந்த தென்னுடல்!

குரங்கு கொளுவிய தணலின் வெம்மையோ இன்னும் தணியவில்லை. குடிதண்ணீர் ஊறவேண்டிய கிணறுகளிலெல்லாம் குருதி ஊறிச் சுரந்து நிற்கின்றது! மணங்கமழும் மங்கையர் கூந்தலிலிருந்து தீப்பற்றிக் கருகிய நாற்றம் எழு அதை நாம் நுகர்ந்தும், என்றும் போல் அகிலும் நாவியும் மணப்பதாக எண்ணிக்

களித்திருக்கிறோம்!

ஊறுகின் றனகிணறு (உ)திரம் (ஓ)ண்ணகர்
ஆறுகின் நிலது (அ)ணலகில் நாவியும்
கூறு மங்கையர் நறுங்கூந் தலின்கறு
நாறுகின் றதுநுகர்ந் திருந்த(ம்) நாமெல்லாம்!

இருந்தவரென்று பெயர் பெற்றோம். ஆனால் இருந்தவர் செயத்தக்க வினை எது ஒன்றனையும் செய்யாத நாம் இருந்தும் இறந்தவரொத்தோம்! அதிகம் நாம் செய்திருக்க வேண்டா. நம் நகரைத் தீயிட்டழித்த குரங்கினைக் கொன்றொழித்தோம் என்ற பெயர்கூடப் பெற்றோமில்லை. பழியில் மூழ்கினோம். ஆம், உலகு உள்ளவரையிலும் இந்தப் பழி நிலைத்தே நிற்கும். 'மூவுலகையும் வென்று வெற்றிக்கழல் பூண்ட இராவணனின் நாட்டைத் தனியொரு குரங்கு புகுந்து தீயிட்டழித்தது! இராவணனும், அவனது படையும், அமைச்சும், மதினும், அகழியும் இருந்தும் குரங்கை அடக்க முடியவில்லை, அழிக்கவும் முடியவில்லை' என்ற வசை படரும் வாழ்வினரானோம்! இதற்கு இனி நாம் என்ன செய்வது?"

மற்றில தாயினு மலைந்த வானரம்
இற்றில தாகிய தென்னும் வார்த்தையும்
பெற்றிலம் பிறந்தில மென்னும் பேரலால்
முற்றுவ தென்னினிப் பழியின் மூழ்கினாம்!

மேலே கண்டவாறு இராவணன் மனம் வருந்திக் கூறினான். அவன் சேனைத்தலைவன் எழுந்தான். வீரக்கழல் அணிந்த புகழ்மிக்க தளபதி அவன். நுண்ணறிவும், போர்த்திறனும் மிக்க அவன், இராவணன் அரசு நெடிது வாழ விழைபவன். எனவே, அவன் உரையை அனைவரும் கவனமாகச் செவிமடுத்தனர்.

“ஒன்றுரைப்பேன் மன்ன; அதை நீ முற்றும்

கேட்பாயாக!" என்ற பீடிகையுடன் அவன் தன் பேச்சைத் தொடங்கினான்.

"குன்றெடுத்த தோளினன் நீ! வாரணம் (யானை) வந்து மோத ஆனந்தத்துடன் ஏற்று, நிலை குலையாது நிற்கும் நெஞ்சரம் பெற்றவனும் நீ! மூவுலகும் உன் பெயர் கேட்டு அஞ்சி நடுங்கும் ஆற்றலும் கீர்த்தியும் பெற்றுயர்ந்தவனும் நீயே! ஆனால், சாதாரண மனிதரான இராமலட்சுமணருக்கஞ்சியோ என்னவோ மறைந்து சென்று வஞ்சகத்தால் சீதையைக் கவர்ந்து வந்தனை. அனைத்தையும் உணரும் தன்மையுடையோனே, அது சரியா என்பதையும் உணர்ந்து ஓர்ந்து பார்! ஏனென்றால், அப்படிச் செய்வது தவறு என்று சொல்லிய போது நீயதைக் கேட்கவில்லை!

வஞ்சனை மனிசரை யியற்றி வாணுதல்
பஞ்சன மெல்லடி மயிலைப் பற்றுதல்
அஞ்சினர் தொழிலென அறிவித் தேற்(கு)அது
தஞ்சென வுணர்ந்திலை யுணருந் தன்மையோய்.

மாவீரன் கரனோடு மற்றுமுள்ள உன்னினத்தவர் பதினாலாயிரம் பேர்களின் உயிரைக் குடித்த அந்த மனிதரை - மறைந்து நின்று அம்பெய்யும் குணம் படைத்த கள்வரை - நினது அன்புக்குரிய தங்கையின் மூக்கரிந்த கொடியவர்களைக் கொல்லாது விட்டுவைத்துக்கொண்டு, குரங்கு வந்தது, ஊரை அழித்தது, நாம் ஓய்ந்திருந்தோம், நமதரசே அழிந்தது என்று நீ புலம்புவதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை!

கான்முதல் வீரரைக் கொன்ற கள்வரை
விரிகுழலும் கைமூக்கரிந்த வீரரைப்
பரிபவஞ் செய்குஞ்சுரைப் படுக்க லாதுநீ
அரசிய லழிந்ததென் றயர்தி போலுமால்!

தண்டிக்கத்தக்க குற்றம் செய்தவர்களை, அவர்கள்

யாராயினும் சரியே, எத்தகைய வீரராயினும் சரியே, உடனடியாகத் தண்டிப்பதே அரசு. வாசமும் தேனும் சிந்தாநிற்கின்ற மாலையை அணிந்தவனே! அம்மாலையிலிருந்து சிந்தும் தேனை நுகர வண்டுகள் மொய்க்கும் பெற்றி பெற்ற பெரும! உன் இனத்தவரைக் கொன்றவர், உன் தங்கையின் மூக்கையரிந்தவர் இன்னும் உயிர் வாழ்கின்றனர்! எதிரியை வணங்கி வாழ்வதா வீரம்?

தண்டமென் றொருபொருட் குறிய தக்கரைக்
கண்டவர் பொறுப்பரோ உலகங் காவலர்
வண்டுறை யலங்கலாய் வணங்கி வாழ்வதோ
விண்டவ ருறுவலி யடக்கும் வெம்மையோர்.

முன்னம் நீ பெற்றிருக்கும் வெற்றிகளெல்லாம் பொறுமையினால் பெற்றதா? அல்லது வந்த போரை ஏற்று வலிந்து போர் மேற்கொண்டு சென்று பெற்றதா? சிந்தித்துப்பார்! தேவர் தானவர் அடங்கியதும் அவர்களை நீயடக்கியதும் மூவுலகுக்கும் நீ முதல்வனானதும் எதனால் என்பதை நான் சொல்லத் தேவையில்லை!

செற்றன ரெதிரெழுந் தேவர் தானவர்
கொற்றமும் வீரமும் வலியுங் கூட்டற
முற்றிமூன் றுலகுநீ முதல்வ னாயது
வெற்றியோ! பொறைகொலோ! விளம்பல் வேண்டுமால்!

அழிந்துபட்ட குலப்பெருமையைக் காக்கவந்த காவலனே, நமது எதிரியை அடக்கி, நமது ஆட்சியின் வலிவைக் காட்டாது இன்பம் துய்த்திருக்க எண்ணுவது வீண். இலங்கைவிட்டெழுவேண்டும், எங்கே அந்த மனிதர் என்று தேடவேண்டும். அவர்களை அழித்தொழிக்கவேண்டும். இல்லை என்றால் குரங்கால் இலங்கை அழிந்தது என வருந்துவதோடு நிற்காது. சாதாரண கொசுக்கூட இலங்கையை அழிப்பேனென எழும். ஏனென்றால், நாம் கதை பேசிக் காலத்தைக்

கழிப்பவர்களாகிவிட்டோம்!

விலங்கின ருயிர்கெட விலக்கி மீள்கலா
திலங்கையி னினிதிருந் தின்பந் துய்த்துமேற்
குலங்கெழு காவல குரங்கிற் றங்குமே
உலங்குநம் மேல்வர வொழிக்கற் பாலதோ!

எனவே, நமதூரை அழித்துச் சென்ற குரங்கினைத் தொடர்ந்து நாம் செல்வோம்; அக்குரங்கினை ஏவிய கொடியவரைக் கொன்று உயிர் குடித்துப் பகை முடிப்போம். இஃதன்றி, வாயாலும் மனத்தாலும் வெறுத்துப் பேசி வாழ்ந்தால் நமது வீரம் ஒழியும். அது நல்லதல்ல. ஏனென்றால், நமது வீரம் ஓய்வு பெற்றால் எதிரி வெல்லுவது நிச்சயம்.”

போயின குரங்கினைத் தொடர்ந்து போயவன்
ஏயின ருயிர்குடித் தெய்வம் தீர்சலம்
வாயினு மனத்தினும் வெறுத்து வாழ்துமேல்
ஓயும்நம் வலியென வுணரக் கூறினான்.

இராவணனுடைய சேனைத் தலைவன் கருத்து, இராமனை வென்று சீதையைச் சிறைப்பிடித்திருக்க வேண்டும் இராவணன் என்பதே! கோழைத்தனமாய் ஒளிந்து மாறு வேஷத்தில் சென்று சீதையைப் பற்றிவந்தது இராவணனின் பெருமைக்கு இழுக்கு என்பதோடு வீரச் செயலுமல்ல என இவன் கருதினான் எனத் தெரிகிறது! இதை இவன், “சீதையை எடுத்துவர வஞ்சனை புரிந்தாய்! அது அஞ்சினர் செயலென அறிவித்தேன், கேட்டாயில்லை.”

வஞ்சனை மனிசரை யியற்றி வாணுதல்
பஞ்சன மெல்லடி மயிலைப் பற்றுதல்
அஞ்சினர் செயலென அறிவித் தேற்கது
தஞ்சென வுணர்ந்திலை யுணருந் தன்மையோய்.

என்ற சொற்களால் இராவணனுக்குப்
புலப்படுத்துவதிலிருந்து தெரியவருகிறது. இத்தகைய
வீரன் சொல்லை இராவணன் முன்னரும் கேட்கவில்லை,
பின்னரும் கேட்டு ஒழுகினானில்லை.

கவி.காமு.ஷெரீப் அவர்களின் நூல்கள்!

சீராப்புராணம் - நுபுவ்வத்துக் காண்டம்

மூலமும் உரையும்

உரை ஆசிரியர்: கவி.காமு.ஷெரீப்

முதற் பாகம் (இரண்டாம் பதிப்பு)	ரூ.40.00
இரண்டாம் பாகம்(இரண்டாம் பதிப்பு)	ரூ.30.00
மூன்றாம் பாகம் (மூன்றாம் பதிப்பு)	ரூ.40.00
நான்காம் பாகம் (இரண்டாம் பதிப்பு)	ரூ.35.00

ஹிஜ்ரத்துக் காண்டம்

மூலமும் உரையும்

முதற் பாகம்	ரூ.45.00
இரண்டாம் பாகம்	ரூ.35.00
மூன்றாம் பாகம்	ரூ.40.00
நான்காம் பாகம்	ரூ.45.00
ஐந்தாம் பாகம்	ரூ.32.00
சீராப்புராண சொற்பொழிவு	ரூ.20.00
ஆன்ம கீதம் (அந்தாதி)	ரூ. 4.00
வள்ளல் சீதக்காதி வரலாறு	ரூ.17.00
கிழக்கிலுள்ள பிறைக் கொடி நாடு	ரூ.20.00
இறைவனுக்காக வாழ்வது எப்படி?	ரூ. 5.00
இறையருள் வேட்டல்	ரூ. 3.00
கவி.காமு.ஷெரீப் கவிதைகள்	ரூ.45.00
களப்பாட்டு	ரூ. 6.00
புலவர் புகழேந்தி (இலக்கிய நாடகம்)	ரூ.13.00
கண்ணகியின் கனவு (இலக்கியக் கட்டுரைகள்)	ரூ. 5.00
மிச்ச கந்தி (பீஷம் சபதம்) குறுங்காவியம்	ரூ. 8.00
வீரன் செண்பகராமன் வரலாறு	ரூ. 7.00

வி.பி.பி. கிடையாது. முன் பணம் அனுப்புவோர்க்கு தபால் செலவின்றி நூல்கள் அனுப்பப்படும். வியாபாரிகளுக்கு தக்க கழிவுண்டு.

விபரங்கட்கு:

தமிழ் முழக்கம் பதிப்பகம்

21, பச்சையப்பச் செட்டித் தெரு.

எல்லிஸ் சாலை, சென்னை - 600 002.

